

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง "การพัฒนาสมรรถภาพการอ่านเร็วในวิชาภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1" ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ารวบรวมเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
และได้นำเสนอผลการค้นคว้า ดังนี้

1. การอ่าน
 - 1.1 ความหมายของการอ่าน
 - 1.2 ความสำคัญของการอ่าน
 - 1.3 จุดมุ่งหมายของการอ่าน
 - 1.4 ประเภทของการอ่าน
 - 1.5 กระบวนการอ่าน
 - 1.6 กลไกการอ่าน
2. หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการสร้างแบบฝึกการอ่าน
 - 2.1 จิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
 - 2.2 จิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกการอ่าน
3. การอ่านที่มีประสิทธิภาพ
 - 3.1 อัตราเร็วในการอ่าน
 - 3.2 ความเข้าใจในการอ่าน
 - 3.3 อุปสรรคสำคัญในการอ่านและการแก้ไข
 - 3.4 วิธีฝึกการอ่านเร็ว

4. การพัฒนาสมรรถภาพการอ่านเร็ว
 - 4.1 การใช้เครื่องมือเพิ่มอัตราเร็วในการอ่าน
 - 4.2 การใช้แบบฝึกชนิดต่าง ๆ เพิ่มอัตราเร็วในการอ่าน
 - 4.3 การคำนวณสมรรถภาพการอ่านเร็ว
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

การอ่าน

1. ความหมายของการอ่าน

การอ่าน มีความหมายตามคำอธิบายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525: 900) ว่า "อ่าน ก. ว่าตามตัวหนังสือ , ออกเสียงตามตัวหนังสือ ดูหรือเข้าใจ ความจากตัวหนังสือ, สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อความเข้าใจ, คิด นับ (ไทยเดิม)" นอกจากนี้ความหมายตามพจนานุกรมนี้แล้ว นักการศึกษาที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง การอ่านยังได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่าลักษณะที่ใกล้เคียงกันดังต่อไปนี้

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู (2513: 1) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า "การอ่าน คือ การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำ ความคิด แล้วนำความคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเครื่องหมายแทนคำพูด และคำพูดก็เป็นเพียงเสียงที่ใช้แทนของจริงอีกทีหนึ่ง เพราะฉะนั้นหัวใจของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำที่ปรากฏในข้อความนั้น ๆ" ซึ่ง ทศนา ธาเนศวร (2522: 57) ก็มีความคิดเห็นเช่นเดียวกันว่า "การอ่านหมายถึงกระบวนการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิดอย่างมีเหตุผล และเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านด้วย ตลอดจนการพิจารณาเลือกความหมายที่ดีที่สุดนั้นไปใช้ให้เป็นประโยชน์ "

ประกาศรี สืออาโพ (2524: 333) แสดงความเห็นว่าเป็นลักษณะของการรับสารผ่านทางสายตา ตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์หรือรหัสของสารที่ผู้เขียนส่งสารมาถึงผู้รับสารคือผู้อ่าน เมื่อผู้อ่านรับภาพหรือตัวอักษรแล้วก็ส่งไปที่สมองตีความหมายและเก็บคำไว้เพื่อจดจำรำลึกได้ต่อไป" ซึ่งความคิดนี้สอดคล้องกับ เอกรินทร์ สิมหาศาล (2534: 1) ที่กล่าวว่า "การอ่านเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ของมนุษย์ที่ใช้สายตาและสมองรับรู้ความหมาย รวมทั้งความเข้าใจจากสิ่งที่อ่าน" ส่วนปรีชา หิรัญประดิษฐ์ (2532: 60) ได้ให้คำจำกัดความการอ่านไว้ใกล้เคียงกันว่า "การอ่านคือการรับรู้ความหมายของสารจากลายลักษณ์อักษร การแปลตัวหนังสือออกมาเป็นเสียงและความหมายคือการอ่าน ดังนั้นการอ่านจึงมีเป้าหมายอยู่ที่ผู้อ่านต้องเข้าใจสารและรับรู้ความหมายของสิ่งที่อ่านได้"

จวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2523: 1) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า "การอ่านคือการเก็บรวบรวมความคิดจากสิ่งพิมพ์ ซึ่งต้องอาศัยพฤติกรรม 3 ประการคือ การแปลความหมาย การตีความ และการขยายความ"

นอกจากนี้ ประเทิน มหาจันทร์ (2523: 17) ได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้สรุปได้ว่า การอ่านหมายถึงกระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มีการจัดบันทึกไว้ กระบวนการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน แม้ว่าเด็กจะเปล่งเสียงตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูดได้ถูกต้องแต่ไม่เข้าใจคำพูดนั้น ก็จัดว่าไม่ใช่การอ่านที่สมบูรณ์ เพราะลักษณะการอ่านที่แท้จริงได้แก่ความเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน ซึ่งต้องอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเป็นพื้นฐาน การอ่านจึงเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วย การแปลความ การตอบสนอง การกำหนดจุดมุ่งหมาย และการจัดลำดับภาพของอักษรหรือสัญลักษณ์ที่ผู้อ่านมองเห็น

ส่วนาน The New Hamlyn Encyclopedic Word Dictionary (1971: 1389) ให้ความหมายของการอ่าน สรุปได้ว่า เป็นการทำความเข้าใจความหมายของสิ่งที่เขียนหรือตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ The New Webster Encyclopedic Dictionary (1980: 1535) ให้ความหมายเกี่ยวกับการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นการพิจารณาและทำความเข้าใจความหมายของงานเขียน และรับรู้เจตนาของผู้เขียน

ดี แล๊พ และ เจ ฟลัด (D. Lapp and J. Flood, 1978: 4) ให้ความจำกัดความของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ให้เข้าใจ ซึ่งกระบวนการนี้จะเกี่ยวข้องกับการรับรู้ตัวอักษรและคำ การแปลความหมายของถ้อยคำเป็นข้อมูล และการทำความเข้าใจกับข้อมูลใหม่ ๆ

จากการศึกษาความหมายของการอ่าน ในทรรศนะของนักการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศดังกล่าวแล้วข้างต้น จะเห็นว่า แม้นิยามความหมายเหล่านั้นจะแตกต่างกันไปบ้างตามแนวความคิดของผู้นิยาม แต่ก็มีลักษณะใกล้เคียงกัน และมีจุดร่วมที่เหมือนกันอยู่หลายประการ จึงพอสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการถ่ายทอดความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ออกมาในรูปของความคิด และความเข้าใจซึ่งตรงกับจุดมุ่งหมายที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านทราบ แล้วสามารถนำความคิดเหล่านั้นไปใช้ได้อย่างถูกต้องและ เกิดประโยชน์กับผู้อ่านต่อไป

2. ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญและมีคุณค่ายิ่ง เป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ต่าง ๆ เพื่อทำให้ผู้อ่านฉลาด รอบรู้ ทันโลก ทันเหตุการณ์ สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักการศึกษาหลายคนตระหนักถึงความสำคัญของการอ่าน และได้เสนอแนวคิดที่สำคัญ ๆ ไว้ดังนี้

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2523: 2) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า

การอ่านเปรียบเสมือนกุญแจไขหาความรู้ที่มีอยู่มากมายในโลกและถ้าได้นำเอาความรู้ที่ได้มาใช้เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาให้แก่สังคมแล้ว บุคคลเหล่านี้ก็เป็นพลเมืองดีของสังคม สังคมใด มีบุคคลที่มีประสิทธิภาพในการอ่านอยู่มาก สังคมนั้นก็ย่อมเจริญพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็ว

สมพร มั่นตะสูตร (2523: 131) กล่าวถึงประโยชน์และความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

การอ่านเป็นการแสวงหาความรู้และประสบการณ์ทางตรงที่ให้ผลแก่ผู้แสวงหาอย่างมากที่สุด ทั้งในด้านความรู้และความบันเทิง ทั้งยังสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้อีกด้วย ทั้งในการพูดและการเขียน ผู้มีทักษะในการอ่านดีจึงสามารถมีความรู้และมีทักษะในทางอื่น ๆ ดีด้วย

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2520: 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า "การอ่านมีความสำคัญมากในชีวิตประจำวันของผู้ที่ใส่ใจศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ นอกจากการอ่านจะเป็นเครื่องมือสำหรับให้ผู้อ่านได้มาซึ่งความรู้แล้ว ยังช่วยให้ความเพลิดเพลินอีกด้วย" ส่วน นุชน้อย สติธอังกฤษ (2533: 54) ได้แสดงความคิดเห็นไว้คล้ายกันว่า "การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวันโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการศึกษาวิชาการต่าง ๆ การอ่านทำให้เราทราบความรู้สึกนึกคิดของคนทั้งในอดีตและปัจจุบัน ช่วยเพิ่มพูนสติปัญญา"

ในด้านการศึกษา การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญยิ่ง ดังที่หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู (2524: 1) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการอ่านไว้ว่า

การอ่านมีความจำเป็นสำหรับนักเรียนมาก เพราะในวันหนึ่ง ๆ งานของนักเรียนต้องอาศัยการอ่านเป็นส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นวิชาเลขคณิต วิทยาศาสตร์ หรือแม้แต่พลศึกษา ฉะนั้นครูจำเป็นต้องหาวิธีที่จะทำให้เด็กเกิดความสนใจในการอ่านหนังสือ และทำให้เด็กรู้จักใช้การอ่านให้เป็นประโยชน์ต่อชีวิตของตน

นอกจากนี้ วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ และคณะ (2522: 134) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้สอดคล้องกับหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู สรุปได้ว่าการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่สุดในการแสวงหาความรู้ ในการเรียนทุกระดับชั้นจำเป็นต้องใช้ความสามารถในการอ่านเป็นเครื่องมือในการศึกษา จะเห็นได้ว่าสถานศึกษาต่าง ๆ มีห้องสมุดเป็นหัวใจของการเรียน การอ่านมีความจำเป็นสำหรับนักเรียนมาก เพราะวันหนึ่ง ๆ งานของนักเรียนต้องอาศัยการอ่านเป็นส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นวิชาเลข วิทยาศาสตร์ หรือแม้แต่พลศึกษา การอ่านเป็นสิ่งที่ส่งเสริมความคิดอ่านและความฉลาดรอบรู้ เป็นกิจกรรมสร้างสรรค์ที่ช่วยสร้างบุคลิกภาพ ให้เป็นที่ยอมรับถือ จากบุคคลอื่น นอกจากนี้การอ่านยังเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินอีกด้วย

3. จุดมุ่งหมายของการอ่าน

จุดมุ่งหมายของการอ่าน เป็นสิ่งที่ผู้อ่านคาดหวังไว้ก่อนจะลงมืออ่านหนังสือ เพื่อให้เกิดประโยชน์ตามต้องการ ในการอ่านหนังสือแต่ละครั้งผู้อ่านจะมีจุดมุ่งหมายแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการ ความจำเป็น และความสนใจของแต่ละบุคคล

ศรีนวล บุญวัฒน์ (2517: 3) ได้แบ่งความมุ่งหมายในการอ่านไว้ 3 ประการ คือ

1. อ่านเพื่อศึกษาเรื่องราวโดยละเอียด ได้แก่ การอ่านตำราวิชาการต่าง ๆ
2. อ่านเพื่อหาคำตอบในสิ่งที่ต้องการ ได้แก่ การอ่านคำแนะนำ อ่านเพื่อหาคำตอบของคำถามหรือปัญหา อ่านเพื่อต้องการประโยชน์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ อ่านเพื่อหาข้อมูลเพื่อทำการวิจัย เป็นต้น
3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลินบันเทิงใจ ได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดี นวนิยาย วรรณคดี เป็นต้น

อัมพร สุขเกษม (2520: 5-6) ธิดา รมสิกรัตน์ และนภลัย สุวรรณธาดา (2526: 526-527) และนพดล จันทรพีญ (2531: 74-75) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้คล้ายกัน สรุปได้ดังนี้

1. การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ เป็นการอ่านเพื่อมุ่งให้ได้ความรู้ในเรื่องที่ต้องการศึกษา เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวเนื้อหาอัน ๆ โดยผู้อ่านอาจจะต้องการศึกษาหาความรู้โดยละเอียดหรือโดยย่อก็ได้ การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้นี้ มักใช้ในการอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ ได้แก่ สารคดี วารสาร หนังสือพิมพ์ และข้อความต่าง ๆ
2. อ่านเพื่อความเพลิดเพลินบันเทิงใจ ผู้อ่านมุ่งที่ความผ่อนคลายอารมณ์ ความเพลิดเพลินที่เกิดจากการอ่าน อันได้แก่การอ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดี นวนิยาย หรือสารคดีที่มีเนื้อหาถึงความเพลิดเพลิน เช่น สารคดีท่องเที่ยว วรรณคดี และวารสาร นิตยสารที่ประกอบด้วยเรื่องราวในแนวสารบันเทิงต่าง ๆ การอ่านเพื่อจุดมุ่งหมายนี้เป็นการอ่านที่ใช้มากในชีวิตประจำวันของคนทั่วไป
3. อ่านเพื่อเสริมสร้างความคิด ผู้อ่านต้องมีความรู้ในเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี ต้องรู้จักตั้งปัญหาถามและตอบตัวเองอยู่เสมอในขณะที่อ่าน จะเป็นการช่วยเสริมความคิดได้ดียิ่งขึ้น

ส่วนอัลเบิร์ต เจ แฮร์ริส (Albert J. Harris, 1956: 12) ได้แบ่ง
จุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 3 ประการ คือ

1. เพื่อพัฒนาสมรรถภาพในการอ่าน
2. เพื่อจับใจความสำคัญ
3. เพื่อความเพลิดเพลิน

นอกจากนี้ ลิล แอล มิลเลอร์ (Lyle L. Miller, 1972: 15)
ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 6 ประการ คือ

1. อ่านเพื่อจับใจความคร่าว ๆ (Scanning or Skimming reading)
2. อ่านเพื่อจับความคิดสำคัญ (Idea reading)
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียดและจับใจความสำคัญทั่ว ๆ ไป
(Exploratory reading)
4. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างต่อแท้ (Study reading)
5. อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ตามข้อความที่อ่าน (Critical reading)
6. อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความหรือแนวความคิดในเรื่องที่อ่าน
(Analytical reading)

4. ประเภทของการอ่าน

การแบ่งประเภทของการอ่านมีส่วนสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายของการอ่านคือ
ขึ้นอยู่กับความต้องการ และความสนใจในการอ่าน นักการศึกษาผู้เชี่ยวชาญในเรื่องการ
อ่านได้จัดแบ่งประเภทของการอ่านไว้ในลักษณะที่ใกล้เคียงกันดังนี้

พวา พันธุ์เมฆมา (2518: 38) ได้แบ่งประเภทของการอ่านตามลักษณะของการอ่านเป็น 3 ประเภท คือ

1. การอ่านออกเสียง ใช้เมื่อต้องการให้ตัวผู้อ่านเองหรือ ผู้อื่นได้ยินข้อความที่อ่าน หรือใช้เมื่อต้องการฝึกออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจนหรือเมื่อให้เกิดความซาบซึ้งในข้อความที่อ่าน
2. การอ่านออกเสียงเงียบ เป็นการอ่านที่ปากขมูบขมิบไปตามจังหวะอ่านเหมือนออกเสียง การอ่านแบบนี้ไม่มีประโยชน์แก่ผู้อ่าน เพราะไม่มีเจตนาต้องการให้ผู้อื่นได้ยิน หรือฝึกออกเสียงแต่อย่างใด
3. การอ่านในใจ การอ่านแบบนี้ไม่ออกเสียง ไม่มาช่วยว้วะที่ออกเสียงต่าง ๆ เคลื่อนไหวเลย ใช้เฉพาะสายตากวาดไปบนหนังสือ ตารับภาพแล้วส่งผ่านสายตาไปยังประสาทสมองให้รับรู้เพื่อจดจำ ดีความต่าง ๆ เหมาะสำหรับการอ่านค้นคว้า การอ่านแบบนี้มุ่งให้อ่านได้เร็ว และมีความเข้าใจพร้อมทั้งสามารถเก็บความที่อ่านได้มาก

วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ และคณะ (2522: 135) ได้แบ่งประเภทของการอ่านออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การอ่านในใจ เป็นการอ่านเพื่อชวนขวยหาความรู้และความเพลิดเพลินให้แก่ตนเอง การอ่านประเภทนี้มุ่งฝึกอัตราความเร็วและการจับใจความสำคัญ ซึ่งเป็นการอ่านที่นับวันแต่จะมีความสำคัญเพิ่มขึ้นนักเรียนและนักศึกษาควรได้รับการฝึกฝนให้อ่านเป็น คือ เมื่ออ่านแล้วสามารถสรุปความ แปลความ ดีความ ขยายความ วิเคราะห์คำ ความหรือเนื้อเรื่อง และวิพากษ์วิจารณ์เนื้อเรื่องที่อ่านนั้นได้
2. การอ่านออกเสียง ได้แก่
 - 2.1 อ่านออกเสียงบทร้อยแก้ว เพื่อสื่อสารให้ผู้อ่านรู้เรื่องและเข้าใจ
 - 2.2 อ่านออกเสียงบทร้อยกรองประเภทต่าง ๆ เมื่อให้ผู้ฟังเกิดความเพลิดเพลินและความซาบซึ้ง

นอกจากนี้ อัมพร สุขเกษม (2520: 7-8) วาสนา เกตุภาค (2521: 1-2) และ ศรีสุตา จริยากุล (2527: 9-10) ก็ได้แบ่งประเภทของการอ่านออกเป็น 2 ประเภท คล้ายคลึงกัน ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. การอ่านออกเสียง คือการอ่านตามตัวหนังสือเพื่อให้ผู้อื่นฟัง ถ้าเป็นการอ่านร้อยแก้ว ผู้อ่านจะต้องระวังควบคุมการออกเสียง ตัวสะกด ตัวควบกล้ำ ลีลา จังหวะ วรรคตอน ให้ถูกต้อง ผู้อ่านจะต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้ในวรรณกรรมที่นำมาอ่าน ต้องอ่านให้ชัดเจน ถูกต้องตามอักขรวิธี และต้องควบคุมน้ำเสียงลีลาให้เป็นไปตามถ้อยคำ และเนื้อเรื่องตามข้อความที่อ่าน ถ้าเป็นการอ่านทบทวนองเสนาะก็ใช้หลักการอ่านร้อยแก้ว ประกอบกับการทอดเสียงการเอื้อนเป็นเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ เป็นทบทวนดนตรีไปด้วย

2. การอ่านในใจ คือการทำความเข้าใจกับตัวอักษรเป็นการอ่านเมื่อเก็บข้อความและเมื่อทำความเข้าใจ เป็นการอ่านเพื่อแสวงหาความรู้ความบันเทิงให้แก่ตนเอง ผู้อ่านจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ และสามารถเข้าใจเรื่องราวที่ได้อ่านโดยตลอด การอ่านประเภทนี้เป็นการอ่านเพื่อตัวผู้อ่านเองซึ่งผู้อ่านจะได้รับประโยชน์มากน้อยเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้อ่านแต่ละคน

5 กระบวนการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการรับสาร นับตั้งแต่รับรู้ข้อความที่อ่านแล้วแปลข้อความนั้นเป็นคำพูดหรือสายลักษณะอักษร กระบวนการในการอ่านจึงมีหลายขั้นตอน ในเรื่องนี้ ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2532: 60-61) ได้เสนอว่า กระบวนการอ่าน มี 4 ขั้นตอน สรุปได้ดังนี้

1. การรับรู้คำ หมายถึงการรู้จักและจำรูปคำได้ สามารถออกเสียงอ่านได้ หากรู้จักคำและจำรูปคำได้มากเท่าใดก็จะยิ่งเข้าใจเรื่องราวมากขึ้นเท่านั้น
2. เข้าใจประโยคหรือสารที่อ่าน การจะเข้าใจประโยคหรือสารหรือเรื่องราวที่อ่านต้องอาศัยการแปล การตีความหมาย ประกอบกับประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับคำประโยค หรือข้อความนั้น ๆ

3. การตอบสนองต่อสาร เมื่อเข้าใจสารแล้ว ผู้อ่านจะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสารนั้น เช่น คัดค้าน เห็นด้วย ความรู้สึกตอบสนองต่อสารนี้เกิดจากสติปัญญา ความรู้พื้นฐาน และประสบการณ์เดิมรวมกับความเข้าใจสารที่อ่านอยู่

4. การบูรณาการความคิด ผู้อ่านจะรวบรวมและสรุปความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ได้อ่าน แล้วผสมผสานกับประสบการณ์เดิม ต่อจากนั้นสมองจะเลือกรับหรือจดจำ เฉพาะสิ่งที่ต้องการ

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ และประภาศรี สีหอำไพ (2520 :60) กล่าวว่า กระบวนการของการอ่านประกอบด้วย การมองเห็นคำและตัวอักษรชัดเจน การแปลความหมายและเข้าใจความหมายนั้น การรู้จักเลือกใช้ความหมายที่ถูกต้องและการนำความหมายที่ได้จากการอ่านนั้นไปใช้

ศรีวิไล ดอกจันทร์ (2529: 133-138) กล่าวถึงกระบวนการอ่านสรุปได้ว่าประกอบด้วย การรู้จักและระลึกคำ การเข้าใจความหมาย และการมีปฏิกิริยาต่อสาร

ศิริพร ลิ้มตระการ (2534: 44) ได้แสดงความคิดเห็นว่ากระบวนการอ่านประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ การเคลื่อนไหวสายตา การรู้ความแตกต่างของภาพจากคำสู่คำกลุ่มคำไปสู่กลุ่มคำ การนำสิ่งเหล่านั้นมารวมกันคือเสี่ยงกับความหมาย และการตีความ

ส่วนประเทิน มหาจันทร์ (2523: 31) ได้กล่าวถึงกระบวนการอ่านว่าประกอบด้วย 2 กระบวนการคือ กระบวนการทางกาย อันได้แก่การที่ร่างกายตอบสนองต่อสิ่งที่มองเห็น แล้วส่งผ่านข้อมูลทั้งหลายไปยังสมอง และกระบวนการทางสมอง คือในขณะที่สายตากวาดไปตามตัวอักษร ผัสสะต่าง ๆ จะรับรู้และแปลความหมายทันที ฉะนั้นกระบวนการทั้งสองจึงต้องมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี

6. กลไกการอ่าน

ในเรื่องของกลไกการอ่านนี้ ก่อ สวัสดิพิบูลย์ (2505: 9-10) กล่าวไว้สรุปได้ว่า สิ่งสำคัญยิ่งของกลไกในการอ่านคือ การเคลื่อนไหวสายตาในเวลาอ่าน เพราะในเวลาอ่านหนังสือสายตาของเราไม่ได้มองผ่านบรรทัดไปอย่างสม่ำเสมอ แต่สายตาจะมองผ่านเป็นจุด ๆ แล้วกระโดดข้ามเป็นช่วง ๆ การมองข้ามคำเช่นนี้จะช่วยให้อ่านหนังสือได้เร็วขึ้น ซึ่งการเคลื่อนไหวสายตาเป็นช่วง ๆ นี้แยกออกเป็นหลายตอน แต่ละตอนมีชื่อเรียกดังนี้

1. การจับตา (Fixation) ได้แก่ตอนที่สายตาของเราจับเป็นจุด ๆ การจับตานี้สายตาเราจับเป็นเวลาเพียงเสี้ยววินาที แล้วก็เคลื่อนที่ต่อไป คนที่ชำนาญจะจับตาน้อยครั้งในบรรทัดหนึ่ง ๆ

2. ช่วงสายตา (Eye span) ได้แก่ระยะสายตาจับจุดหนึ่งไปยังจุดที่สายตาจับในคราวต่อไป ช่วงสายตาจะวัดเป็นช่องตัวอักษร คนที่ชำนาญในการอ่านช่วงสายตาจะกว้างกว่าคนที่ไม่ชำนาญ

3. การย้อนกลับ (Regression) ได้แก่การที่อ่านหนังสือไปแล้วเกิดไม่แน่ใจว่าคำที่อ่านไปหมายความว่าอย่างไร ต้องย้อนกลับมาอ่านใหม่ คนอ่านหนังสือที่ชำนาญจะย้อนกลับมาน้อย

4. การเปลี่ยนบรรทัด (Back sweep) ได้แก่การที่อ่านจบบรรทัดแล้ว ต้องกวาดสายตากลับมาทางซ้ายมืออีกเมื่อขึ้นบรรทัดใหม่ คนอ่านที่ชำนาญจะเปลี่ยนบรรทัดได้ถูกต้องแม่นยำกว่าคนที่อ่านไม่ชำนาญ

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ และประภาศรี สีหอำไพ (2520: 60) และเอกรินทร์ สิมหาศาล (2534: 1-2) ได้กล่าวไว้คล้ายกันสรุป ได้ว่ากลไกของการอ่านประกอบด้วย การจับตา (Fixation) ช่วงสายตา (Eye span) และการย้อนกลับ (Regression)

ส่วน ลิล แอล มิลเลอร์ (Lyle L. Miller, 1970: 11) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนอ่านได้กล่าวถึงกลไกของการอ่านที่ทำให้เกิดกระบวนการอ่านอย่างมีระบบว่ามีองค์ประกอบดังนี้

1. สายตา (Eye span) ในการอ่านหนังสือนั้น ประสาทตา นับว่าสำคัญที่สุดที่จะรับภาพไปสู่อำตม ความเร็วในการอ่านสิ่งพิมพ์ทหนึ่ง ๆ จะขึ้นอยู่กับภาวะที่ตาของเราเคลื่อนไปตามตัวอักษรที่เรียงลำดับกันอยู่ที่ละบรรทัดให้ต่อเนื่องกันเป็นตอนและเป็นบทในที่สุด เมื่อเราหยุดสายตาของเราไว้ที่ย่อหน้าใดย่อหน้าหนึ่ง จุดใดจุดหนึ่งนานเกินไป จะทำให้ความเร็วในการอ่านลดน้อยลง
2. ความคิด (Think Process) อัตราการรับรู้ของแต่ละคนมีกระบวนการที่ก่อให้เกิดความคิดต่างกัน คนที่ประสาทสมองปกติ เมื่อสายตาจับอยู่ที่ตัวอักษรในย่อหน้าใด สมองจะเป็นศูนย์กลางรับภาพที่ปรากฏสู่สายตานั้น แล้วแปลลดความหมายออกมาทันที ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอัตราความเร็วของสมองในการแปลภาพที่เห็นออกมาให้เป็นความหมายนั่นเอง
3. การเคลื่อนความเร็วของสายตา (Eye movement) เป็นองค์ประกอบทางด้านสรีระเบื้องต้น ในการฝึกความเร็วในการอ่าน ผู้ฝึกสามารถเพิ่มความเร็วได้โดยพยายามเพิ่มความเร็วกวาดสายตาให้เคลื่อนจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งที่ต้องการอ่านด้วยความเร็ว

หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน และการสร้างแบบฝึกอ่าน

1. จิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

ในการสอนอ่าน เพื่อให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการอ่านอย่างดียิ่ง เป็นนักอ่านที่มีประสิทธิภาพได้นั้น ครูควรคำนึงถึงหลักจิตวิทยาบางประการที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน ดังนี้

1.1 ความพร้อมในการอ่าน

ประเทิน มหาจันทร์ (2530: 45) ได้แสดงความคิดเห็นว่า ความพร้อมในการอ่านเป็นสิ่งจำเป็น และมีความพร้อมสำคัญต่อการเรียนอ่าน ครูผู้สอนต้องมั่นใจว่าเด็กได้รับการเตรียมตัวให้มีพื้นฐานอย่างพอเพียงสำหรับการอ่านสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เด็กจะต้องได้พบต่อไป ซึ่งในเรื่องนี้ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย (2523: 99) ได้กล่าวไว้สรุปได้ว่า ในการสอนอ่าน ประการแรกครูควรคำนึงถึงความพร้อมของนักเรียน เพราะนักเรียนแต่ละคนย่อมมีระดับความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน ดังนั้นความพร้อมที่จะเรียนก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย ครูควรจะมีการทดสอบและเตรียมความพร้อมก่อนเรียน เพื่อให้เด็กเรียนมีความสามารถ และทักษะพื้นฐานที่จำเป็นเสียก่อน นั่นคือครูจะต้องฝึกให้นักเรียนเกิดความพร้อมก่อนการสอนอ่าน

ปัจจัยหรือองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความพร้อมในการอ่านนั้นมีหลายประการ สุันทนา มั่นเศรษฐวิทย์ (2532: 33) ได้กล่าวไว้สรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญของความพร้อมที่จะนำไปสู่การอ่านนั้นมีหลายอย่างได้แก่ อายุสติปัญญา เพศ การฟัง การรับรู้ทางสายตา สุขภาพร่างกาย การรู้จักทิศทาง การมีประสบการณ์ทางภาษา การเข้าใจ และการใช้ประโยชน์เกี่ยวกับการพูดและการฟัง การปรับตัวทางอารมณ์ สังคมและความสนใจในการอ่าน

พิกุล ประเสริฐศรี (2529: 190) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมทางการอ่านไว้ 4 ประการ ได้แก่ "องค์ประกอบทางสติปัญญา องค์ประกอบทางอารมณ์และสังคม องค์ประกอบทางกาย และองค์ประกอบทางการศึกษาและอื่น ๆ"

นอกจากนี้ ฌรงค์ ทองปาน (2526: 1-4) ได้กล่าวถึงเรื่องความพร้อมในการอ่านของเด็ก สรุปได้ว่า ความพร้อมในการอ่านเกิดจากปัจจัย 2 ประการคือ

1. ปัจจัยเกี่ยวกับตัวนักเรียน ได้แก่ ความพร้อมทางด้านร่างกาย ด้านสมอง ด้านอารมณ์ และด้านวิชาการ

2. ปัจจัยเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ได้แก่ อาชีพของบิดามารดา บุคคลที่อยู่แวดล้อม สภาพสังคมที่เด็กอยู่ การสะสมหนังสือของบุคคลในครอบครัว และการที่ผู้ปกครองจัดประสบการณ์ให้กับเด็กเช่น การพาไปเลือกซื้อหนังสือ การพูดคุยเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่น่าสนใจ

1.2 ความสนใจในการอ่าน

ความสนใจในการอ่านของคนเราจะแตกต่างกันออกไปตามพัฒนาการและพื้นฐานความต้องการในแต่ละช่วงวัย สำหรับเด็กที่เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จะเป็นเด็กที่มีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 12-13 ปี รัญจวน อินทรกำแหง (2517: 95-97) กล่าวว่า "เด็กวัยนี้เป็นวัยรุ่น อันเป็นวัยที่เรียกร้องอิสรภาพ เป็นวัยที่แสวงหาสิ่งอันเป็นอุดมคติในชีวิต เป็นวัยที่ต้องการค้นพบความจริงทั้งหลายด้วยตนเอง" เมื่อความต้องการเป็นเช่นนี้ความสนใจในการอ่าน หรือหนังสือที่วัยรุ่นต้องการอ่านจึงต้องสามารถตอบสนองความต้องการและความสนใจของเขาได้ รัญจวน อินทรกำแหง ได้จำแนกความสนใจการอ่านของวัยรุ่นตามลำดับอายุไว้ สรุปสาระได้ดังนี้

วัย 12 ปี เด็กชายชอบเรื่องที่มีการจบอย่างขมวดปมไว้ให้คิด ชอบอ่านหนังสือเกือบทุกชนิด ทั้งชีวประวัติ ประวัติศาสตร์ กีฬา ฯลฯ ส่วนเด็กหญิงชอบเรื่องเกี่ยวกับชีวิตในบ้านในโรงเรียน ชอบเรื่องรัก ๆ ใจรั ๆ บางทีชอบเรื่องเกี่ยวกับอาชีพด้วย ซึ่งความคิดนี้สอดคล้องกับความเห็นของ ฌรงค์ ทองปาน (2524: 16) นอกจากนี้ ฌรงค์ ทองปาน ยังเห็นว่า เด็กหญิงในวัยนี้เริ่มอ่านนวนิยายสำหรับผู้ใหญ่ และทั้งเด็กหญิงและเด็กชายไม่ค่อยจะชอบอ่านเรื่องเกี่ยวกับศาสนา

วัย 13 ปี รัญจวน อินทรกำแหง (2517) และฌรงค์ ทองปาน (2524) มีความเห็นใกล้เคียงกันว่า เด็กชายชอบเรื่องเครื่องยนตร์กลไก การประดิษฐ์ เครื่องเล่นเครื่องใช้ การเพาะปลูก ความงามของร่างกาย ส่วนเด็กหญิงยังคงชอบอ่าน

นวนิยายของผู้ใหญ่ เริ่มชอบอ่านคำประพันธ์ บทละคร เรื่องเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยว แต่ไม่ชอบหนังสือวิชาการจนเกินไป

วรรณภา บัณฑิต (2527:1222) กล่าวถึง ความสนใจในการอ่านของวัยรุ่นชายและหญิง เกี่ยวกับหนังสือประเภทบันเทิงคดี และสารคดีว่าแตกต่างกันตามระดับอายุ สรุปได้ว่า

อายุ 12 ปี เด็กหญิงชอบอ่านบันเทิงคดีเกี่ยวกับความรักมากขึ้น นอกจากนี้ยังเริ่มอ่านนวนิยายสำหรับผู้ใหญ่ ส่วนสารคดีชอบเรื่องเกี่ยวกับอาชีพ เด็กชายชอบอ่านสารคดีเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ชีวประวัติ กีฬา เด็กชายวัยนี้เริ่มอ่านบันเทิงคดีบ้างแล้ว เรื่องที่อ่านมักเป็นเรื่องที่ขมวดปมมาหัดคิดตอนจบ ในวัยนี้เด็กชายและเด็กหญิงเริ่มสนใจอ่านนวนิยายเรื่องยาว

อายุ 13 ปี เด็กหญิงยังคงชอบอ่านบันเทิงคดีมากกว่าสารคดี และอ่านนวนิยายสำหรับผู้ใหญ่มากขึ้น สารคดีที่อ่านจะเป็นเรื่องใหม่เน้นวิชาการนัก เด็กชายชอบอ่านสารคดีเกี่ยวกับเครื่องดนตรีโลก การเล่นกีฬาเพื่อความงามของร่างกาย และอ่านเรื่องเกี่ยวกับงานอดิเรกเพิ่มขึ้น ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายชอบอ่านบันเทิงคดีที่เป็นร้อยกรองเช่นบทละครในวรรณคดี

ส่วนฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2525: 53) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสนใจในการอ่านของเด็กไว้ ดังนี้

เมื่ออายุมากขึ้น เด็กยิ่งชอบผจญภัย โดยเฉพาะเด็กชาย และเรื่องจริง ๆ เกี่ยวกับสัตว์ เด็กหญิงชอบเรื่องเกี่ยวกับชีวิตที่บ้าน เรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในบ้าน และสนใจเรื่องรักเร็วกว่าเด็กชาย เด็กชาย 9-10-11 ชอบเรื่องเกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้ ผจญภัยตื่นเต้นลึกลับเรื่องจริง เรื่องพิศวง ชีวิตเด็ก ธรรมชาติ

และชีวิตของสัตว์ ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ความกล้าหาญ การกีฬา เครื่องบิน และประดิษฐ์กรรมต่าง ๆ เด็กชาย 12-13 จะเพิ่มความสนใจในประวัติศาสตร์ ชีวิตประวัติ และหนังสือที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติและสังคมเด็กหญิงชอบ นิยายชาบซึ่งมากกว่าเด็กชาย ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายชอบอ่านเรื่องที่เขียนให้จัดไปจากความจริง และเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เรื่องตลก และเรื่องที่เกี่ยวข้องงานอดิเรก

จากการศึกษาความสนใจในการอ่านของเด็กดังกล่าวข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า เด็กวัย 12-13 ปี มีความสนใจในการอ่านกว้างขวางมากขึ้น เด็กชายและเด็กหญิงมีความสนใจในการอ่านบางส่วนคล้ายกัน และบางส่วนแตกต่างกัน ดังนั้นในการพิจารณาคัดเลือกเรื่องมาให้เด็กอ่านหรือมาสร้างเป็นแบบฝึกการอ่านให้กับเด็ก จะต้องพิจารณาให้เหมาะสม ให้ตรงกับความสนใจของเด็กในวัยนั้นด้วย เพราะถ้าเด็กได้อ่านเรื่องที่ตรงกับความสนใจและเหมาะสมกับวัยแล้ว จะช่วยกระตุ้นให้เด็กต้องการอ่านมากขึ้น ทั้งยังมีพรศนะที่ดีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยต่อไป

2. จิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกการอ่าน

การสร้างแบบฝึกการอ่านเพื่อให้เกิดผลดีต่อผู้เรียน ผู้สร้างจำเป็นต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับหลักจิตวิทยา เพราะจะทำให้ได้แบบฝึกการอ่านที่ดีมีคุณค่าเหมาะสมกับผู้เรียนมากขึ้น หลักการทางจิตวิทยาก็ควรนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกการอ่านต่าง ๆ นั้น ก่อ สวัสดิพาณิชย์ และนาฏเจลิยว สุมาวงศ์ (2527: 16) ได้กล่าวสรุปแนวความคิดตาม Thorndike's Law of Learning ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการสร้างแบบฝึกการอ่านไว้สอดคล้องกับความคิดเห็นของ พรณี รุทัย (2522: 142) ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. หลักการฝึกหัด คือ สิ่งใดที่ได้กระทำบ่อย ๆ หรือมีการฝึกหัดบ่อย ๆ ย่อมก่อให้เกิดความคล่องแคล่วชำนาญและมีความแม่นยำยิ่งขึ้น การฝึกอ่านก็เช่นเดียวกันควรได้กระทำบ่อย ๆ และติดต่อกันไปจนเป็นนิสัย
2. กฎแห่งผล คือการทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทราบผลการเรียนหรือการทำงานของตนทันที จะทำให้ผู้เรียนเกิดความพอใจและมีกำลังใจในการเรียนต่อไป เมื่อครูให้เด็กอ่านแบบฝึกแล้วควรรวาทราบผลทันที เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ทราบส่วนดีส่วนบกพร่องเพื่อปรับปรุงแก้ไขต่อไป
3. หลักการเสริมแรง คือเมื่อผู้เรียนได้รับการเสริมแรงที่เหมาะสมในขณะที่มีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าจะช่วยให้การอ่านดีขึ้น พฤติกรรมใดให้ผลเป็นที่พอใจจะทำการฝึกกระทำพฤติกรรมนั้นต่อไป ดังนั้นแบบฝึกการอ่านที่สร้างขึ้นต้องให้นักเรียนมีความมั่นใจว่าสามารถทำได้ เมื่อนักเรียนได้รับการเสริมแรง เกิดความมั่นใจ นักเรียนก็จะประสบผลสำเร็จในการอ่าน

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่า การสร้างแบบฝึกการอ่านนั้นสามารถนำหลักจิตวิทยามาประยุกต์ใช้เพื่อให้แบบฝึกการอ่านนั้นมีคุณค่าและสามารถพัฒนาการอ่านของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพได้

การอ่านที่มีประสิทธิภาพ

ปัจจุบันถือได้ว่าเป็นยุคข่าวสารข้อมูล การเป็นนักอ่านที่มีประสิทธิภาพ คือสามารถอ่านได้เร็วด้วยความเข้าใจย่อมได้ประโยชน์จากการอ่านมากกว่าผู้อื่น

ในเรื่องการอ่านเร็วนี้ มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความจำเป็นและความสำคัญในการอ่านเร็วไว้ ดังนี้

ฐปะปะนีย๋ นาคทรพ และประภาศรี สีหอาไพ (2520: 58-59)

ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านเร็วไว้ว่า

สิ่งที่มีให้อ่านในชีวิตประจำวันนั้นมีมาก การอ่านเร็วจะช่วยให้ความรู้กว้างขวาง เป็นประโยชน์ทั้งในการดำเนินชีวิตตามปกติ และในการประกอบอาชีพ จะเห็นได้จากการอ่านหนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นกิจวัตรของคนในสังคมปัจจุบัน ผู้ที่อ่านได้สาระสำคัญรวดเร็วจะเป็นผู้ที่มีความรู้รอบตัวกว้างขวาง และทันต่อเหตุการณ์ การอ่านเร็วจะช่วยประหยัดเวลาได้มาก

อุทัย ภิรมย์ริน (2534: 41-42) กล่าวถึงความจำเป็นและความสำคัญของการอ่านเร็วไว้ สรุปความได้ว่า การดำเนินชีวิตในปัจจุบันนี้ มีความจำเป็นต้องอ่านหนังสือ และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ มากขึ้น ทั้งนี้เพราะ

1. มีสิ่งพิมพ์เพิ่มขึ้นมากมายในแต่ละวัน
 2. มีความรู้ ข่าวสาร ผลการค้นคว้าวิจัยใหม่ ๆ ที่เราต้องติดตามเพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาการดำเนินชีวิต
 3. เพื่อให้เป็นคนทันสมัย ก้าวทันโลก ไม่เป็นคนล้าหลัง
 4. เพื่อมิให้เสียเปรียบในเชิงการค้า ธุรกิจ การเมือง และการสังคม
- คนทันสมัยปัจจุบันจึงต้องตื่นตัว กระฉับกระเฉง ต้องอ่านมาก อ่านเร็ว และรู้เท่าทันในการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว เขาจึงเกิดปัญญา มีความฉลาดและก้าวไปข้างหน้าด้วยความมั่นคง

กมล วิจิตสรสาตร์ (2529: 223) และวีระชัย มีชอบธรรม และคณะ (2530: 10) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความจำเป็นและความสำคัญของการอ่านเร็วไว้คล้ายกัน สรุปได้ว่า ในปัจจุบันหนังสือวิทยากรต่าง ๆ ทั้งที่เป็นตำรา และหนังสือเรียงรอย ทวีมากยิ่งขึ้นตามความเจริญของบ้านเมืองและของโลก การจะอ่านหนังสือต่าง ๆ ให้ทั่วถึงจึงนับเป็นการยากยิ่ง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องฝึกฝนการอ่านให้จับใจความได้รวดเร็ว

ยิ่งขึ้น เพราะผู้ที่อ่านหนังสือช้าย่อมเสียเปรียบผู้ที่อ่านเร็ว เพราะทำให้เสียเวลา
มากขึ้น แทนที่จะได้ใช้เวลาไปทำอย่างอื่นได้ทำหม้ออีก

จากแนวคิดของนักการศึกษาที่กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านและการอ่าน
เร็ว จะเห็นได้ว่า มนุษย์จะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมั่นคง และเป็นสุข
ต้องเป็นนักอ่านและพยายามฝึกฝนตนเองให้เป็นนักอ่านที่มีประสิทธิภาพ คือสามารถอ่านและ
ทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้อย่างรวดเร็ว และถูกต้อง จึงจะสามารถบริโภคนสารสมัยใหม่
ได้อย่างคุ้มค่า และเกิดประโยชน์อย่างเต็มที่

ศรินวล บุญวัฒน์ (2521: 8) ได้กล่าวว่า "นักอ่านที่ดีจะต้องอ่านได้
รวดเร็วและเข้าใจด้วย การสร้างทักษะให้อ่านได้รวดเร็วอย่างเดียวนั้นไม่พอ
เมื่ออ่านแล้วต้องเข้าใจเรื่องเข้าใจชัดเจน" คำกล่าวนี้สอดคล้องกับความเห็นของ ชลธิรา
กลัดอยู่ (2521: 145) ที่กล่าวว่า "ผู้อ่านหนังสือเป็นย่อมสามารถอ่านได้อย่างรวดเร็ว
เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง จับใจความได้ครบถ้วน และควรจะเข้าใจถึงความประสงค์
อารมณ์ และทัศนคติของผู้แต่ง ซึ่งถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือได้อย่างลึกซึ้ง" ใน
เรื่องเดียวกันนี้ สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2528: 23) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า "การอ่าน
เร็วนั้นไม่ได้หมายถึงการอ่านโดยไม่คำนึงถึงความเข้าใจ เพราะจะเป็นการไร้ความ
หมายอย่างสิ้นเชิง ถ้ากล่าวถึงอัตราเร็วโดยไม่คำนึงถึงความเข้าใจ เพราะทักษะทั้ง
สองมีความสัมพันธ์กันอย่างมาก"

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การอ่านที่มีประสิทธิภาพนั้นประกอบ
ด้วย องค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการคือ อัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการ
อ่าน นักอ่านที่ดีจึงควรฝึกอ่านโดยคำนึงถึงอัตราเร็วและความเข้าใจในการอ่านควบคู่กันไป
ด้วย จึงจะสามารถทำให้สมรรถภาพในการอ่านสูงขึ้น

1. อัตราเร็วในการอ่าน

การอ่านแต่ละประเภทนั้นต้องการอัตราเร็วในการอ่านที่แตกต่างกัน การอ่านเพื่อความเข้าใจอย่างคร่าว ๆ จะใช้เวลาน้อยกว่าการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ และการอ่านเพื่อสำรวจรายละเอียด ส่วนการอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้าและเพื่อการวิเคราะห์ นั้น จะใช้เวลามากที่สุด นักอ่านที่ดีนอกจากจะต้องอ่านได้รวดเร็วแล้ว จะต้องสามารถปรับความเร็วของตนให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาที่ตนอ่านด้วย

ในเรื่องอัตราเร็วในการอ่านนี้ วาสนา เกตุภาค (2521: 52) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า "ความเร็วในการอ่านย่อมขึ้นอยู่กับความยากง่ายของเนื้อหาที่อ่าน และความสามารถ หรือทักษะของผู้อ่าน อัตราเร็วในการอ่านเป็นสิ่งที่ยืดหยุ่นได้ และสามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้โดยการฝึกหัด" ส่วน บรรเทา กิตติศักดิ์ (2526: 62) ได้เสนอความเห็นไว้ว่า "ความเร็วในการอ่านย่อมขึ้นอยู่กับลักษณะของหนังสือที่อ่าน ถ้าเป็นเรื่องที่ยากหรือมีเรื่องปลีกย่อยมากก็ต้องใช้เวลาในการอ่านมากกว่าเรื่องประเภทเบาสมอง เรื่องการอ่านเร็วจะต้องอาศัยการฝึกฝนต้องอ่านบ่อย ๆ"

พอล ดี ลีดดี (Paul D. Leedy, 1968: 73-77) กล่าวถึงอัตราเร็วในการอ่านสรุปได้ว่า อัตราเร็วในการอ่านย่อมแตกต่างกันไปตามจุดมุ่งหมายของการอ่าน ความรู้พื้นฐานของผู้อ่าน ความเข้าใจความหมายของศัพท์ ความสามารถส่วนบุคคล สภาพจิตใจ ประสบการณ์ รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างอื่นด้วย ส่วน พี. คัมพ์ (P. Kump, 1979: 80-85) ได้ให้ความเห็นไว้สรุปได้ว่า อัตราเร็วในการอ่านย่อมขึ้นอยู่กับความยากง่ายของเนื้อหาที่อ่านความเป็นระบบของเรื่องที่อ่าน ความคุ้นเคยกับเรื่องที่อ่าน และจุดมุ่งหมายของการอ่าน

จากทฤษฎะดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า อัตราเร็วในการอ่านจะขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้อ่าน ความยากง่ายของเนื้อเรื่องที่อ่าน และจุดมุ่งหมายในการ

อ่าน ดังนั้นการกำหนดอัตราเร็วในการอ่านจึงไม่สามารถกำหนดให้แน่นอนลงไปได้ เพราะอัตราเร็วในการอ่านต้องเปลี่ยนแปลงไปตามจุดมุ่งหมายของการอ่าน และเนื้อหาของเรื่อง ที่อ่าน ดังที่ ลู อี เบอร์มีสเตอร์ (Lue E. Burmeister, 1974: 239-240) ได้กล่าวถึงความยืดหยุ่นของอัตราเร็วในการอ่านว่า เกี่ยวข้องกับความยากง่ายของเนื้อหา ที่อ่านและจุดมุ่งหมายในการอ่าน ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. อัตราเร็วในการอ่านระดับสูง ผู้อ่านจะอ่านด้วยอัตราเร็วระดับนี้ เมื่อต้องการทราบความคิดและใจความสำคัญของข้อความที่อ่าน หรืออ่านเพื่อความเพลิดเพลิน
2. อัตราเร็วในการอ่านระดับกลาง ผู้อ่านจะอ่านด้วยอัตราเร็วระดับนี้ เมื่อต้องการจะเข้าใจข้อความที่อ่านอย่างลึกซึ้ง ทราบรายละเอียดที่สำคัญ และสามารถตีความได้
3. อัตราเร็วในการอ่านระดับต่ำ ผู้อ่านจะอ่านด้วยอัตราเร็วระดับนี้เมื่อต้องการวิเคราะห์ข้อความที่อ่าน นำแนวความคิดที่ได้รับจากการอ่านมาพัฒนาความคิดของตน และนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

เอ็ดวาร์ด ฟราย (Edward Fry, 1963: 48-61) ได้แบ่งอัตราความเร็วในการอ่านไว้ 3 ระดับ สรุปได้ดังนี้

1. อ่านช้า (Study reading speed) เป็นอัตราเร็วที่ใช้ในการอ่านตำราวิชาการหรือเรื่องที่ค่อนข้างยาก อัตราเร็วในการอ่านระดับนี้ประมาณ 200-300 คำต่อนาที มีความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องประมาณร้อยละ 80-90
2. อ่านปานกลาง (Average reading speed) เป็นอัตราเร็วที่ใช้ในการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ หรือค้นหารายละเอียดบางประการที่ต้องการอัตราเร็วในการอ่านระดับนี้ประมาณ 250-500 คำต่อนาที มีความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องประมาณร้อยละ 70

3. อ่านเร็ว (Skimming) เป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจอย่างคร่าว ๆ เพื่อจับใจความส่วนรวมของเนื้อหาที่อ่าน อัตราเร็วในการอ่านระดับนี้ประมาณ 800 คำต่อนาที มีความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องประมาณร้อยละ 50

จอร์จ ดี สเปนซ์ และ พอล ซี เบิร์ก (George D. Spache and Paul C. Berg, 1955: 173) ได้กำหนดอัตราเร็วในการอ่านสำหรับบุคคลปกติไว้ดังนี้

วิธีการอ่าน	จำนวนคำ/นาที
อ่านอย่างช้าและระมัดระวัง	อ่านต่ำกว่า 250 คำ/นาที
อ่านระดับปกติ	ระหว่าง 250-350 คำ/นาที
อ่านอย่างเร็ว	ระหว่าง 350-500 คำ/นาที
อ่านอย่างเร็วมาก	ระหว่าง 600-700 คำ/นาที

แมนยา และอีริค เดอ เลียว (Manya and Eric De Leeuw, 1976: 28) ได้กล่าวถึงอัตราเร็วในการอ่านเป็นคำต่อนาที ดังนี้

วิธีการอ่าน	จำนวนคำ/นาที
อ่านอย่างช้ามาก	170-200
อ่านอย่างช้า	200-230
อ่านในระดับปกติ	230-250
อ่านในระดับเร็วกว่าปกติ	250-300
อ่านในระดับกลางค่อนข้างเร็ว	300-350
อ่านอย่างเร็ว	350-450
อ่านอย่างเร็วมาก	450-550
อ่านอย่างเร็วเป็นพิเศษ	550-650

จากการกำหนดอัตราเร็วในการอ่านข้างต้น จะเห็นได้ว่าการกำหนดอัตราเร็วในการอ่านของนักการศึกษาแต่ละคนแตกต่างกันไปไม่อาจกำหนดแน่นอนตายตัวได้ เพราะอัตราเร็วในการอ่านนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ อย่างไรก็ตาม นักอ่านที่ดีจะต้องรู้จักปรับอัตราความเร็วในการอ่านให้เหมาะสมตามจุดมุ่งหมายในการอ่าน และเนื้อหาที่อ่านเพื่อให้เกิดประโยชน์ตามที่ตนต้องการ และเป็นพื้นฐานในการเป็นนักอ่านที่มีประสิทธิภาพต่อไป

อัลเบิร์ต เจ แฮร์ริส และ เอ็ดเวิร์ด อาร์ ซีเป (Albert J. Harris and Edward R. Sipay, 1977: 549) ได้แสดงอัตราความเร็วโดยเฉลี่ยสำหรับเด็กอเมริกัน จากผลการทดสอบการอ่านโดยใช้ข้อทดสอบมาตรฐานหลายฉบับ ไว้ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงอัตราความเร็วโดยเฉลี่ยของเด็กอเมริกัน จากผลการทดสอบการอ่าน

ระดับคะแนนเฉลี่ย	ระดับชั้น/จำนวนคำต่อนาที									
	จากข้อสอบ	2	3	4	5	6	7	8	9	12
ระดับสูง	118	138	170	195	230	246	267	260	295	
ระดับกลาง	86	116	155	177	206	215	237	252	251	
ระดับต่ำ	35	75	120	145	171	176	188	199	216	

จากตารางที่ 1 เด็กระดับประถมต้นจะอ่านได้นาทีละ 118-170 คำ ในระดับสูง และ 86-155 คำ ในระดับกลาง และ 35-120 คำ ในระดับต่ำ ส่วนประถมปลาย (ชั้น 5-6) อ่านได้ 195-230 คำ ในระดับสูง 177-206 คำ ในระดับกลาง และ 145-171 คำ ในระดับต่ำ ส่วนในระดับมัธยมศึกษา (ชั้น 7-12) อ่านได้

246-295 คำ ในระดับสูง 215-251 คำ ในระดับกลาง และ 176-216 คำ ในระดับต่ำ ระดับคะแนนเฉลี่ยในที่นี้คือ ผลจากข้อทดสอบมาตรฐานที่มีระดับความยากง่ายต่างกัน นับจากง่ายไปหายาก ุโดยเฉลี่ยแล้วเด็กอเมริกันอ่านได้ประมาณ 200-250 คำ ต่อนาที เมื่อถึง ป 7 และ 250-300 คำ เมื่อถึงมัธยมปลาย ซึ่งเป็นอัตราความเร็วโดยเฉลี่ยของผู้ใหญ่ที่จบชั้นมัธยมศึกษาแล้ว

สำหรับอัตราเร็วในการอ่านของเด็กไทย สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์มพรรย์ (2522: ๒2-23) ได้กล่าวถึงอัตราเร็วในการอ่านของเด็กไทย ซึ่งมีการท้าววิจัยระหว่างปี 2505-2507 ไว้ดังนี้

นักเรียนชั้นประถมปีที่ 7 มีอัตราเร็วเฉลี่ยในการอ่านภาษาไทย 190 คำต่อนาที
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีอัตราเร็วเฉลี่ยในการอ่านภาษาไทย 308 คำต่อนาที
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีอัตราเร็วเฉลี่ยในการอ่านภาษาไทย 279 คำต่อนาที
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีอัตราเร็วเฉลี่ยในการอ่านภาษาไทย 245 คำต่อนาที
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีอัตราเร็วเฉลี่ยในการอ่านภาษาไทย 257 คำต่อนาที
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีอัตราเร็วเฉลี่ยในการอ่านภาษาไทย 263 คำต่อนาที
นิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีอัตราเร็วเฉลี่ยในการอ่านภาษาไทย 389 คำต่อนาที

นอกจากนี้ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์มพรรย์ ยังได้แสดงความเห็นว่า ตัวเลขที่แสดงอัตราเร็วในการอ่านข้างต้น มีความแตกต่างกันสูงบ้างต่ำบ้าง เพราะเรายังไม่มีข้อสอบมาตรฐานวัด มีแต่ข้อทดสอบที่ผู้วิจัยทำขึ้นเอง ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ตัวเลขที่ยกมาแสดงนี้อาจจะใช้อ้างอิงแน่นอนไม่ได้ เป็นแต่เพียงข้อสังเกตเบื้องต้นเท่านั้น

2. ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านนับว่าเป็นหัวใจของการอ่าน เพราะในขณะที่อ่านนั้น แม้ผู้อ่านจะสามารถเคลื่อนสายตาไปตามบรรทัดตัวอักษรได้รวดเร็วเพียงใดก็ตาม ถ้าหากไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวที่อ่านหรือเข้าใจน้อยกว่าที่ควร ก็กล่าวได้ว่าการอ่านนั้นไม่มีประสิทธิภาพ ครรชิต มัลลียงศ์ (2528: 37) ได้แสดงทรรศนะว่า "สิ่งสำคัญที่สุดในการอ่านคือการเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้" ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ ไมลส์ เอ. ทิงเกอร์ (Miles A. Tinkor, 1952: 15) ที่กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านไว้สรุปได้ว่า ความเข้าใจเป็นจุดหมายปลายทางในการอ่าน ความเข้าใจแจ่มแจ้งเพียงอย่างเดียวก็เพียงพอที่จะรวบรวมความคิดในสิ่งที่อ่านมาได้

ในเรื่องความเข้าใจในการอ่านนี้ ชวาล แพร์ตกุล (2507: 228-240) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ สรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นพื้นฐานของสติปัญญา ซึ่งสามารถแสดงออกด้วยพฤติกรรม 3 ประการ คือ

1. การแปลความ หมายถึง การแปลเรื่องราวเดิมหรือข้อความเดิมออกมาเป็นคำใหม่ ภาษาใหม่ หรือแบบใหม่
2. การตีความ คือ การเก็บความเดิมหรือเรื่องราวเดิมมาบันทึกใหม่ เรียบเรียงใหม่ ให้ดีขึ้นกว่าเดิม
3. การขยายความ คือการขยายความคิดให้กว้างขวาง ลึก และไกลกว่าข้อเท็จจริงที่ประจักษ์อยู่ในเรื่องนั้น

ประทีป วาทิกินกร (2514: 78-79) ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการอ่าน ให้เข้าใจสรุปได้ว่า ผู้อ่านต้องจับใจความสำคัญของเรื่องได้ซึ่งวิธีจับใจความสำคัญทำได้โดยยึดหลักดังนี้

1. อ่านเรื่องราวให้ตลอดทั้งเรื่อง
2. ตั้งคำถามถามตัวเองสั้น ๆ ว่า เรื่องอะไร ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร และทำไม บางเรื่องอาจมีคำตอบไม่ครบ แต่อาจจะต้องตอบเท่าที่มีอยู่ให้ครบถ้วน เพื่อจะได้จับใจความสำคัญให้ได้มากที่สุด

สมุทฺร เชนฺเชาวนิช (2530: 94) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญ ๆ ของความเข้าใจในการอ่าน สรุปได้ดังนี้

1. จดจำเรื่องราวส่วนใหญ่ได้ และสามารถนำมาใช้ประโยชน์หรืออ้างอิงได้ด้วย
2. จับใจความสำคัญ ๆ ได้ สามารถแยกแยะประเด็นหลักออกจากประเด็นย่อยได้
3. ตีความเรื่องหรือข้อคิดเห็นได้ว่า มีนัยสำคัญหรือลึกซึ้งมากน้อยแค่ไหน
4. สรุปลงความเห็นจากสิ่งที่อ่านได้ถูกต้อง และมีเหตุผลน่าเชื่อถือ
5. ใช้วิจารณ์ไตร่ตรองข้อสรุป หรือการอ้างอิงต่าง ๆ ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้อง
6. สามารถถ่ายทอดหรือผสมผสานความรู้จากการอ่านกับประสบการณ์อื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

วิลเลียม เอช. เบอร์ตัน และคนอื่น ๆ (William H. Burton, and others, 1956: 321) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่า ต้องอาศัยความสามารถในด้านต่าง ๆ สรุปได้ดังนี้

1. การเข้าใจความหมายของศัพท์
2. การเรียงลำดับเหตุการณ์ได้
3. การจับใจความสำคัญได้
4. การสังเกตความสัมพันธ์ของข้อความที่อ่านได้
5. การแยกประเภทได้ สรุปความได้ และคาดการณืได้

กาย แอล. บอนด์ และไมลส์ เอ. ทิงเกอร์ (Guy L. Bond and Miles A. Tinker, 1957: 235) ได้ให้ความเห็นสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน มีพื้นฐานมาจากสิ่งต่อไปนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ (Word Meaning) เป็นพื้นฐานสำคัญของความเข้าใจในการอ่าน ถ้าเข้าใจความหมายของศัพท์ย่อมช่วยให้เข้าใจประโยค และเรื่องราวที่อ่านได้ดี

2. การเข้าใจหน่วยความคิด (Thought Units) การที่จะเข้าใจประโยคจะต้องอ่านเป็นหน่วยความคิดย่อย ๆ ก่อน ถ้าเข้าใจหน่วยความคิดก็จะสามารถอ่านข้อความนั้นด้วยความเข้าใจ

3. การเข้าใจประโยค (Sentence Comprehension) เป็นการเอาหน่วยความคิดย่อยมาสัมพันธ์กันจนได้ความเข้าใจประโยค

4. การเข้าใจตอน (Paragraph Comprehension) หมายถึง ความสามารถที่จะนำประโยคแต่ละประโยคในตอนนั้น ๆ มาสัมพันธ์กัน จึงอ่านได้เข้าใจดีขึ้น

5. การเข้าใจเรื่องราว (Comprehension of Larger Units) หมายถึง ต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความสำคัญ ๆ ในแต่ละตอน ก็จะสามารถทำให้เข้าใจเรื่องราวได้ทั้งหมด

3. อุปสรรคสำคัญในการอ่านและการแก้ไข

อุปสรรคสำคัญที่ทำให้การอ่านไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร คือ การอ่านช้า และอ่านไม่เข้าใจ ซึ่งเกิดจากสาเหตุหลายประการ จัตรา บุนนาค และคณะ (2529: 3-4) และศรีนวล บุญวัฒน์ (2514: 3) ได้เสนอถึงสาเหตุของการอ่านช้าไว้คล้าย ๆ กัน สรุปได้ว่า เกิดจากสุขภาพทางกายของผู้อ่านไม่ดี เช่น ไม่สบาย สายตาไม่ดี สุขภาพทางจิตของผู้อ่านไม่ดี เช่น เกิดความกังวลใจ เคร่งเครียดหรือหมดหวัง สภาพแวดล้อมไม่ดีพอ เช่น แสงสว่างไม่พอ เสียงดังรบกวน ตัวหนังสือที่อ่านเล็กมาก ระยะเวลาไม่เหมาะสม สติปัญญาและพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านไม่ดีพอ เช่น ไม่เข้าใจศัพท์ที่อ่าน อ่านคิด

วิธี เช่น ใช้การอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ในการอ่านเพื่อหารายชื่อแทนที่จะใช้การอ่านอย่างผ่าน ๆ และการขาดสมาธิ ขาดความสนใจในเรื่องที่อ่าน

บุปผา บุญทิพย์ (2532: 86-87) เสนอถึงสาเหตุของการอ่านช้าว่า สรุปได้ว่า เกิดจากการอ่านที่ไม่ถูกต้อง ได้แก่ การทบทวนขมุกขมิมขณะอ่าน การใช้นิ้วชี้ตามบรรทัด การใช้สายต้าย้อนกลับไปอ่านใหม่และการหันศีรษะตามไปขณะอ่าน

อุทัย ภิรมย์รื่น (2534: 44-45) ได้กล่าวถึงอุปสรรคสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านอ่านไม่เร็ว อ่านไม่เก่งไว้ สรุปได้ว่า เกิดจากการที่ผู้อ่านชอบอ่านทีละคำ อ่านช้าบ่อย ๆ ออกเสียงขณะอ่านในใจ อ่านช้าเท่ากันหมดไม่ว่าจะเป็นการอ่านหนังสือประเภทใด ไม่มีสมาธิขณะอ่าน ทนอ่านหนังสือที่ตนเองไม่เข้าใจ จิตใจไม่พร้อมที่จะอ่าน และการกังวลใจถึงผลการอ่านของตนมากเกินไป

วีระชัย มีชอบธรรม และคณะ (2530: 7-9) กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้อ่านหนังสือไม่เข้าใจ พอสรุปได้ดังนี้

1. ไม่มีพื้นฐานในวิชาหรือเรื่องที่ตนอ่าน
2. ขาดการแนะนำที่ดี
3. ไม่ได้ฝึกฝนการอ่านในใจ
4. ขาดสมาธิ
5. สติปัญญาไม่ดีพอ
6. สุขภาพทางร่างกาย หรือทางจิตใจไม่ดี

สาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นเหตุเป็นปัจจัยทำให้อ่านหนังสือไม่รู้เรื่องทั้งนั้น ถ้าหากต้องการให้อ่านหนังสือเข้าใจ และรู้เรื่องอย่างรวดเร็ว ก็ต้องแก้สาเหตุเหล่านั้น ซึ่งเรื่องนี้ วีระชัย มีชอบธรรม เสนอว่า "ต้องอ่านหนังสือที่ตนมีพื้นฐานแห่งความรู้ในเรื่องนั้นอยู่บ้าง ต้องหาผู้แนะนำที่ดี ต้องฝึกฝนการอ่านอยู่เสมอต้องฝึกฝนจิตใจ

ให้มีสมาธิ ต้องรักษาสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจให้ดีอยู่เสมอ"

อัมพร สุขเกษม (2520: 14-16) ได้เสนอสาเหตุที่ทำให้ผู้อ่านหนังสือช้า และวิธีการแก้ไขไว้ สรุปได้ดังนี้

1. การทำปากขมูบขมิบเวลาอ่าน อ่านออกเสียงทุกคำ ทำให้เคลื่อนสายตาช้า วิธีแก้คือพยายามบังคับไม่ให้ริมฝีปากเคลื่อนไหว ถ้าไม่สำเร็จให้ใช้นิ้วมือกดริมฝีปากไว้ในขณะอ่าน
2. การอ่านในลำคอ คือการพูดเป็นคำ ๆ ในขณะที่อ่าน แต่เสียงมิได้เล็ดลอดออกมา วิธีแก้ไขต้องอาศัยความเข้มแข็งของจิตใจในการอ่านที่จะต้องตั้งใจพยายามละนิสัยนั้นเสีย
3. หูได้ยินเสียงอ่านของตนเอง ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ออกเสียงเลยเป็นการออกเสียงในใจ ทำให้อ่านช้า วิธีแก้เช่นนั้นต้องพยายามฝึใจฝึกรับฟังเสียงในใจ ทำให้อ่านช้า วิธีแก้เช่นนั้นต้องพยายามฝึใจฝึกรับฟังเสียงในใจ
4. การชี้ตัวอักษรในขณะที่อ่าน ซึ่งมีอยู่สองลักษณะคือ ใช้นิ้วมือหรือเครื่องมืออื่น ๆ ชี้ตัวอักษร และเบนศีรษะไปมาตามลำดับตัวอักษร วิธีแก้ไขคือพยายามไม่ชี้ตัวอักษร ไม่เคลื่อนศีรษะไปตามตัวอักษร ให้อยู่สบาย ๆ หัดทำไปแล้วจะดีขึ้นเอง
5. การอ่านกลับไปกลับมา คือการอ่านเป็นคำ ๆ จนติดเป็นนิสัย และเมื่ออ่าน ๆ ไปก็จะรู้สึกว้าใจความที่ตนอ่านไม่สัมพันธ์กัน จึงต้องย้อนกลับไปอ่านใหม่ ทำให้อ่านได้ช้า วิธีแก้ไขทำได้โดยการบังคับจิตใจตนเอง เช่นเดียวกัน และคอยถามตัวเองว่า ถ้าหากย้อนไปอ่านใหม่ตนต้องการได้รับอะไร จากการอ่านทวนนั้น

จวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2525: 68-69) กล่าวถึงสาเหตุความล้มเหลวทางการอ่านหรืออ่านได้ช้าของเด็ก และเสนอแนะวิธีการแก้ไขไว้ สรุปได้ดังนี้

1. การอ่านทีละคำ ทำให้ข้อความไม่ต่อกันและอ่านได้ช้าที่เป็นเช่นนี้ เพราะความสามารถในการจำคำต่าง ๆ ของเด็กไม่ดี ต้องฝึกจดจำให้นักเรียนพยายามฝึกฝนทำความเข้าใจกับศัพท์ที่คุ้นตาและศัพท์ใหม่ ๆ และหัดให้อ่านเป็นวลี ประโยคตามลำดับ

2. การอ่านออกเสียงหรือทักปากขมขมไปตามไปด้วยเนื่องจากเคยถูกฝึกให้อ่านดัง ๆ มาในตอนเริ่มเรียนอ่านหนังสือ วิธีฝึกคือให้เด็กเอามือปิดปาก หรือแตะริมฝีปากไว้เพื่อเตือนมิให้ออกเสียง และสำหรับเด็กโตให้นักเรียนทำบัตรแข็งขนาดประมาณ 3x5 นิ้ว วางทาบปิดข้อความที่อ่านแล้ว หรือกำลังจะอ่านต่อไปเพื่อเร่งตัวเองให้อ่านเร็วขึ้น และไม่หลงบรรทัด หรือย้อนกลับบ่อย

3. การหยุดหาคาศัพท์ หรือหยุดพิจารณาความหมายของศัพท์ทำให้อ่านช้าลง
การอ่านไม่ต่อกัน

4. ใช้นิ้วจิ้มตามตัวอักษร ทำให้ไม่สามารถกวาดสายตารวดเร็วได้
แก้ไขได้โดยให้วางมือให้วางมือไว้บนดัก

5. การสายสิริระตามบรรทัด ทำให้หากล้ามเนื้อตึงเครียดเวลาอ่าน
เหนื่อยง่ายเพราะสิริระเคลื่อนช้ากว่าสายตามาก แก้โดยใช้มือทั้งสองจับไว้ แล้วใช้เฉพาะสายตาเท่านั้นกวาดไปมา

6. อ่านข้ามหัวเรื่องสำคัญที่ผู้เขียนต้องการเน้น

7. อ่านย้อนต้น อ่านซ้ำ อ่านใหม่ ทำให้ความลึกลับสน วิธีแก้คือ
ตั้งสมาธิให้แน่อนก่อนลงมืออ่าน

8. การฝันกลางวัน เป็นลักษณะการอ่านที่ขาดสมาธิ วิธีแก้คือถ้า
เมื่อไรรู้ตัวว่าขาดสมาธิหรือจิตใจเริ่มเลือนลอยจะต้องหยุดอ่านชั่วคราว เมื่อดีขึ้นแล้วจึงค่อย
กลับมาอ่านใหม่

ปรียา ธีรฤประดิษฐ์ (2527: 223-226) ได้กล่าวถึงข้อบกพร่องในการอ่านของนักเรียนที่อ่านได้ช้า และเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าวไว้ สรุปได้ว่า

1. การชี้คำที่อ่านทีละคำ ด้วยนิ้วหรือเครื่องมืออย่างอื่น การแก้ไขควรใช้กระดาษหรือบัตรวางทาบที่ละบรรทัด แล้วให้นักเรียนกวาดสายตาอ่านอย่างเดียว ส่วนมือให้วางบนดักทั้งสองข้าง

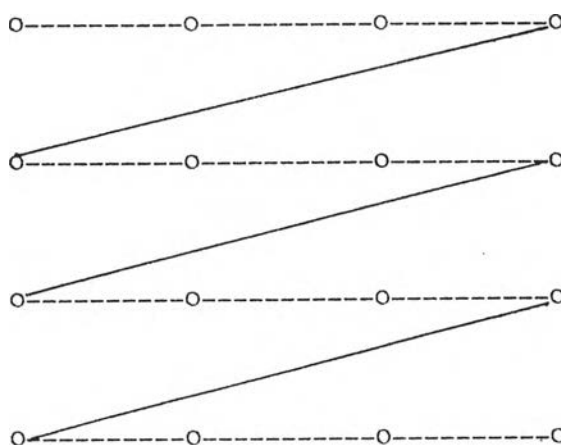
2. การเคลื่อนไหวศีรษะไปตามบรรทัดขณะอ่าน วิธีแก้ไขคือเวลาอ่านให้ตั้งศีรษะตรง ถ้ายังสายศีรษะอีกให้ใช้มือทั้งสองจับไว้ แล้วใช้เฉพาะสายตากวาดไปมา

3. การเคลื่อนไหวตา แบ่งได้ดังนี้

3.1 การหยุดอยู่กับที่ (fixation) ผู้ที่มีข้อบกพร่องในการอ่าน จะหยุดหลายครั้ง และใช้เวลาหยุดอยู่กับที่นานกว่าผู้อ่านได้ดี

3.2 ช่วงสายตา ผู้ที่มีช่วงสายตาว่างจะอ่านได้รวดเร็วส่วนผู้ที่มีช่วงสายตาแคบจะอ่านได้ช้า เนื่องจากต้องกวาดสายตาตลอดเวลา การฝึกช่วงสายตาอาจฝึกได้โดยให้นักเรียนอ่านข้อความที่มีช่วงกว้างขึ้นเรื่อย ๆ

การแก้ไขข้อบกพร่องของการเคลื่อนไหวตา คือฝึกใช้กวาดตาตามเส้น โดยฝึกอ่านตามเส้นบ่อยครั้ง ดังภาพ

4. การมองย้อนกลับ คือการมองย้อนกลับไปอ่านบรรทัดเดิมเพราะหลงทางหาบรรทัดใหม่พบ เนื่องจากข้อความในแต่ละบรรทัดยาวเกินไป วิธีแก้ไขคือ ทำให้ความยาวของแต่ละบรรทัดสั้นลง เว้นช่องห่างระหว่างบรรทัดให้กว้างขึ้น แล้วทำเครื่องหมายที่จุดเริ่มต้น

5. การอ่านทีละพยางค์ วิธีแก้ไขคือ ฝึกให้อ่านเป็นคำ แล้วจึงให้อ่านเป็นประโยค

6. การอ่านคำทุกคำในข้อความ การแก้ไขต้องนำวิธีฝึกให้อ่านมาก ๆ ทุกวัน และทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการอ่านโดยสม่ำเสมอ

7. การอ่านโดยซ้ำเสียง วิธีแก้คือ แสดงให้นักเรียนเห็นว่าการอ่านในใจนั้นอ่านได้เร็วกว่าการอ่านออกเสียง และอาจใช้วิธีการให้นักเรียนสองคนจับคู่กัน แล้วให้ช่วยกันดูว่าเพื่อนอ่านโดยซ้ำเสียงหรือมีการเคลื่อนไหวปากหรือไม่ นอกจากนี้ก็ใช้วิธีให้นักเรียนเม้มปาก หรือเอามือปิดปากไว้

8. นักเรียนรู้จักคำศัพท์น้อย ทำให้เกิดความลังเลในการตีความ ครูอาจช่วยโดยวิธีการเพิ่มคำศัพท์ให้กับนักเรียน และฝึกให้นักเรียนรู้จักเดาความหมายจากบริบทและประโยคข้างเคียงด้วย

9. การไม่มีสมาธิในการอ่าน วิธีแก้ไขคือตั้งสมาธิให้แน่วแน่ก่อนอ่าน เมื่อจบตอนให้หยุดคิดสรุปสิ่งที่อ่านโดยการเขียน แล้วจึงอ่านต่อไป

ในเรื่องสาเหตุของการอ่านช้า จอร์จ ดี สเปนซ์ (George D. Spache, 1955: 249-250) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ สรุปได้ว่า นิสัยของการอ่านช้าเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่ออัตราเร็วในการอ่าน สาเหตุการอ่านช้า อาจพบได้ในตัวของผู้อ่านเอง ในเรื่องต่อไปนี้

1. ในการฝึกการอ่าน ผู้อ่านขาดการฝึกอ่านตั้งแต่ยังเด็กในเรื่องทักษะการอ่านคำอย่างมีประสิทธิภาพ หรือเน้นทักษะใด ทักษะหนึ่งมากเกินไป เช่น การอ่านออกเสียง

2. ในสิ่งที่อ่าน ได้แก่การที่ผู้อ่านขาดความรู้กว้างในเรื่องคำศัพท์ ขาดประสบการณ์ หรือภูมิรู้ในเรื่องที่อ่าน

3. ในลักษณะการอ่าน ได้แก่การอ่านผิดวิธี เช่น การออกเสียงขณะอ่านคือ ผู้อ่านเคลื่อนไหวริมฝีปาก ลิ้น หรือช่องคอ ขณะอ่าน

นอกจากนี้ จอร์จ ดี สเปนซ์ (George D. Spache) ยังได้กล่าวว่า สาเหตุของการอ่านช้าอ่านอย่างไม่มีประสิทธิภาพเหล่านี้ สามารถแก้ไข หรือป้องกันได้ง่ายโดยครูใช้วิธีการสอนอ่านที่เหมาะสม

ส่วน นีลา แบนตัน สมิธ (Nila Banton Smith, 1963: 365)

ได้ให้ข้อเสนอแนะในการแก้ไขผู้ที่อ่านช้าเนื่องจากการเคลื่อนไหวริมฝีปากขณะอ่านไว้สรุปได้ดังนี้

1. กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความต้องการที่จะแก้ไขการเคลื่อนไหวริมฝีปากขณะอ่าน

2. คอยสังเกตเวลานักเรียนอ่าน เพื่อเตือนให้เขารู้ตัว

3. ติดตามเตือนไว้ในห้องเรียนว่า "อ่านด้วยตาไม่อ่านด้วยปาก"

4. ใช้นิ้วมือกดริมฝีปากขณะอ่าน

5. คาบกระดาศษาไว้ในปากขณะอ่าน

นอกจากนี้เขายังได้เสนอแนะวิธีแก้ไขนิสัยการขี้นิ้วตัวอักษรขณะอ่านไว้ดังนี้

1. ใช้กระดาษแข็งที่มีความยาวพอ ๆ กับหน้าหนังสือ ทาบหน้าหนังสือเวลาอ่านให้เลื่อนลงข้างล่างทีละบรรทัด

2. เวลาอ่านให้ใช้มือจับหนังสือไว้เพื่อไม่ให้มีโอกาสนิ้วตัวอักษร

4. วิธีฝึกการอ่านเร็ว

การอ่านเร็วเป็นทักษะที่สามารถพัฒนาให้เพิ่มพูนขึ้นได้ด้วยการฝึกที่ถูกต้องวิธี และฝึกด้วยการใช้เครื่องมือที่เหมาะสม วิธีที่จะช่วยฝึกให้อ่านเร็วขึ้นนั้นมีผู้เสนอแนะหลักการ และวิธีการฝึกเพื่อเพิ่มสมรรถภาพการอ่านเร็วไว้หลายวิธีด้วยกัน ดังเช่น สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย (2523: 101) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีฝึกความเร็วในการอ่านไว้ว่า

...ครูควรฝึกฝนนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ โดยกำหนดเวลาให้นักเรียนอ่าน และเร่งอัตราให้เร็วขึ้น ทั้งนี้ต้องให้สัมพันธ์กับความเข้าใจด้วย ชั้นแรกครูอาจจะนำบทความที่ค่อนข้างเข้าใจง่ายมาให้เด็กเรียนอ่านโดยกำหนดเวลาให้ แล้วให้ตอบคำถามที่ครูเตรียมไว้ จากนั้นก็อ่านข้อความและตอบคำถามที่ยากขึ้นเป็นลำดับ

หรืออาจจะให้นักเรียนอ่านหนังสือโดยครูเป็นผู้กำหนดเวลาแล้วให้ตอบคำถาม จากนั้นก็ให้อ่านหนังสือที่มีความยาวเพิ่มขึ้นในเวลาเท่าเดิม เป็นการฝึกการอ่าน และเร่งอัตราเร็วในการอ่านซึ่งครูสามารถจัดให้นักเรียนได้ฝึกอยู่เสมอ ๆ และควรแนะนำให้นักเรียนบันทึกอัตราเร็วในการอ่านของตนเอง เช่น เวลา 30 นาที หรือ 1 ช.ม. นักเรียนอ่านได้กี่หน้า และเมื่อพยายามอ่านให้เร็วขึ้นจะเพิ่มเป็นกี่หน้า

กมล วิจิตสรศาสตร์ (2529: 223) ได้เสนอแนะการฝึกเพื่อให้อ่านจับใจความได้ถูกต้อง และรวดเร็วด้วย ดังนี้

ต้องมีการเคลื่อนไหวสายตาให้เป็น มีการจับตามองให้ถูกต้องแล้วเคลื่อนตาไปข้างหน้าอย่างว่องไว ไม่ควรย้อนสายตาคลับมาที่เดิม ในการมองครั้งหนึ่ง ควรกำหนดช่วงสายตาให้กว้างสามารถครอบคลุมได้หลายช่วงตัวอักษร และการเปลี่ยนบรรทัดใหม่ต้องกำหนดให้แม่นยำอย่าให้หลงบรรทัด

ในการปรับปรุงความสามารถในการอ่านเพื่อให้เป็นผู้อ่านเก่ง ศิริพร ลิ้มตระกูล (2534: 36) กล่าวว่าสิ่งสำคัญที่จะต้องฝึกมีดังนี้ "กวาดสายตาในช่วงกว้างขึ้น แต่ละบรรทัดจะหยุดระหว่าง fixation เพียง 2-3 ครั้ง หยุดสายตาเป็นระยะสั้น และไม่ย้อนกลับไปอ่านใหม่"

ฉัตร บุนนาค และคณะ (2529: 4-6) ได้เสนอวิธีการฝึกให้อ่านหนังสือได้เร็ว สรุปได้ว่าดังนี้

1. กำหนดจำนวนหน้าให้อ่านไว้ล่วงหน้า และมีการจับเวลาทุกครั้ง
2. ฝึกการอ่านให้เป็นกลุ่มคำ หรือเป็นวลีหรือเป็นประโยค
3. ฝึกการจับสายตา
4. อย่ากังวลเรื่องศัพท์มากเกินไป

นพดล จันทรเพ็ญ (2531: 76-77) ำให้ข้อเสนอแนะในการฝึกอ่านเร็ว
ไว้คล้าย ฉัตรดา บุนนาค และคณะ สรุปได้ว่า

1. กำหนดเวลาในการอ่านหนังสือไว้แน่นอน
2. ฝึกการเคลื่อนไหวของสายตา
3. ทดสอบความเข้าใจเมื่ออ่านจบ
4. ศึกษาเรื่องความหมายของคำศัพท์อยู่เสมอ
5. หลีกเลียงลักษณะนิสัยการอ่านที่ไม่ดี
6. ควรฝึกบ่อย ๆ และสม่ำเสมอ

กลวิธีที่ช่วยทำให้อ่านเร็ว และเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านโดยตลอด
อุทัย ภิรมย์รื่น (2533: 7-12) ำให้ข้อเสนอแนะไว้ สรุปได้ดังนี้

1. มีสมาธิในการอ่าน
2. ตั้งความมุ่งหมายในการอ่าน และปรับอัตราความเร็วของการอ่าน
ให้เหมาะกับประเภทของสิ่งพิมพ์ที่อ่าน
3. ควบคุมจิตใจและสายตาให้สัมพันธ์กัน โดยฝึกควบคุมการจับสายตาคำตัว
หนังสือให้จับไวทันกับความคิด
4. อ่านเป็นหน่วยความคิด ได้แก่การอ่านจับใจความจากการอ่านเป็นกลุ่มคำ
5. ำรับรู้อะและเข้าใจความหมายในอัตราสูง นั่นคือเมื่อผู้อ่านเห็นคำจะต้อง
เข้าใจความหมายไปด้วยในตัว จึงจะทำให้อ่านได้รวดเร็ว
6. สำรวจความก้าวหน้าในการอ่าน โดยการจับเวลาการอ่าน การค้ำ
นวนค้ำที่อ่านได้ในแต่ละครั้งต่อ 1 นาที เมื่อบันทึกอัตราเร็วการอ่านเอาไว้แล้วหมั้นสำรวจ
และทดสอบตัวเองอยู่เสมอ

นอกจากนี้ วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ (2522: 155-159) ได้แสดงความคิดเห็นว่า ผู้ที่รู้สึกว่าการอ่านหนังสือได้ช้า ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นนักเรียนชั้นประถม มัธยม หรือนักศึกษาระดับอุดมศึกษาก็ตาม สามารถจะปรับปรุงการอ่านได้ ถ้าตั้งใจฝึกตามวิธีที่เสนอไว้ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. เริ่มการฝึกหัดโดยอ่านหนังสือที่ง่าย ๆ และสนุก เมื่อได้ผลดีแล้วจึงเปลี่ยนไปฝึกอ่านหนังสือประเภทวิชาการ
2. ฝึกหัดอย่างสม่ำเสมอ อดยใช้เวลาสั้น ๆ ฝึกเล็กน้อยทุกวัน
3. อ่านเพื่อมุ่งหวังเพิ่มความเร็ว ผู้อ่านต้องตั้งใจว่าจะพยายามอ่านให้ได้เร็วขึ้นกว่าเดิม
4. กำหนดเวลาในการอ่านให้แน่นอน แล้วพยายามอ่านให้เร็วขึ้นอีก
5. อ่านเพื่อจับใจความตลอดเวลา ขณะที่พยายามอ่านให้เร็วขึ้นต้องคำนึงความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่านด้วย
6. ศึกษาคำศัพท์ให้มาก
7. พยายามปรับปรุงการเคลื่อนไหวของสายตา ซึ่งเป็นกลไกของการอ่านให้ถูกต้องโดยคำนึงถึงเรื่อง การจับสายตา การย้อนกลับและการเปลี่ยนบรรทัด
8. อย่าอ่านออกเสียง รวมทั้งการอ่านพิมพ์หรือทปากชมพูบขมิบ
9. ทบทวนทีผลความก้าวหน้า อดอาจทำเป็นกราฟบันทึกอัตราความเร็วในการอ่านโดยเฉลี่ยจากผลของการฝึก 3-4 ครั้ง บันทึกลงไว้ครั้งหนึ่ง

การพัฒนาสมรรถภาพการอ่านเร็ว

องค์ประกอบสำคัญในการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ มี 2 ประการ คือ อัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่าน ดังนั้นในการพัฒนาสมรรถภาพการอ่านเร็ว ผู้อ่านจะต้องฝึกทักษะการอ่านเร็วด้วยการเพิ่มอัตราเร็วในการอ่านโดยไม่เสียความเข้าใจ ผู้ที่มีสมรรถภาพในการอ่านเร็วสูงคือสามารถอ่านได้รวดเร็วด้วยความเข้าใจ ย่อมได้เปรียบผู้อื่น เพราะสามารถอ่านได้มากกว่าในเวลาเท่ากัน ดังนั้นจึงมีผู้ค้นคิด และวิจัย

เทคนิค ตลอดจนสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการเพิ่มอัตราเร็วการอ่านกันอย่างแพร่หลาย เครื่องมือที่นิยมมาใช้ในการพัฒนาสมรรถภาพการอ่านเร็ว แบ่งกว้าง ๆ ออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การใช้เครื่องมือ และการใช้แบบฝึก

1. การใช้เครื่องมือเพิ่มอัตราเร็วในการอ่าน

เครื่องมือที่ช่วยปรับปรุงอัตราเร็วในการอ่านมีหลายชนิด ลู อี เบอร์มิสเตอร์ (Lou E. Burmeister, 1974: 244-248) ได้กล่าวถึงเครื่องมือที่ช่วยเพิ่มอัตราเร็วในการอ่าน ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมนในกลุ่มครูผู้สอนแม้จะมีราคาค่อนข้างแพงไว้ว่ามีหลายชนิด ได้แก่

1.1 แทชิสโตสโคป (Tachistoscopes) หรือ แฟลชมิเตอร์ (Flashmeters) เป็นเครื่องมือที่ได้รับการออกแบบให้ฉายแสง 1 ครั้ง บนจอที่อัตราเร็ว 1 อัตรา ตามปกติจะอยู่ระหว่าง 1 วินาที และ 1/100 ของวินาที ในการฉายแสง 1 ครั้ง จะฉายเป็นรูปร่างอย่างไรก็ได้ เช่น รูปทรงเรขาคณิต ตัวเลข คำ หรือวลี นักเรียนจะจดบันทึกไปว่าเขาเห็นอะไรบ้าง หลังจากฉายไปได้ 8 หรือ 10 ครั้ง นักเรียนก็ตรวจดูที่เขาจด แล้วครูก็ฉายอีกชุดหนึ่งให้ดู ซึ่งจะขยายการมองเห็นในวงกว้างขึ้น และลดเวลาการฉายให้สั้นลง

1.2 แฮนด์ แทชิสโตสโคป (Hand Tachistoscopes) เป็นเครื่องมือที่ช่วยฝึกให้นักเรียนรู้จักสังเกตคำสัญญาณ (Signal words) ซึ่งจะช่วยให้ความเร็วของความเข้าใจในการอ่าน คำสัญญาณมีหลายชนิด เช่น คำสัญญาณที่แสดงคำนาม คำสัญญาณที่แสดงคำถาม คำสัญญาณเหล่านี้สามารถใช้เป็นตัวแนะว่า วลี หรืออนุประโยค กำลังจะเริ่มขึ้น การจำคำสัญญาณเหล่านี้ได้จะช่วยให้นักเรียนอ่านวลีภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น โดยใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น เขียนคำเหล่านั้นลงในกระดาษแล้วเจาะกระดาษอีกแผ่นให้เป็นช่องที่กว้างพอเห็นคำเหล่านั้น แล้วเลื่อนกระดาษที่เขียนคำศัพท์ขยับขึ้นลง เพื่อฝึกสายตาให้ชินกับวลีเหล่านั้น นอกจากนี้แบบฝึกหัดบนกระดาน หรือบัตรคำ ก็สามารถนำมาใช้สอนตามแนวคิดนี้ได้

1.3 เพเซอร์ส (Pacers) เป็นเครื่องมือที่ประกอบด้วยเงาแผ่นโลหะหรือลำแสงที่เลื่อนลงไปที่กระดาษเพื่อปิดบรรทัดที่มีตัวอักษรต่อเนื่องกัน อัตราเร็วที่ผู้อ่านเป็นคนตั้ง นักเรียนจะอ่านตัวอักษรภายใต้เงา หรือแผ่นโลหะ หรือลำแสงที่เลื่อนไปบนกระดาษ เครื่องมือนี้ใช้ได้กับสิ่งที่จะนำมาให้อ่านได้ทุกชนิด ผู้เชี่ยวชาญการอ่านบางคนแนะนำว่า ควรให้นักเรียนฝึกอ่านโดยวิธีอ่านด้วยเครื่อง 1 หน้า และอ่านโดยไม่มีเครื่อง 1 หน้า หรือ 2-3 หน้า เพื่อการจัดการฟังพาดูอักษย เครื่องช่วยในการอ่านเร็ว

1.4 फिल्मส์ และ फिल्मสตริปส์ (Films and Filmstrips) เป็นเครื่องมือที่บันทึกตัวอักษรลงบนแผ่นฟิล์มส์ และฉายให้เห็นครั้งละ 1 วลี ฉายประมาณ 3 ครั้งต่อบรรทัด फिल्मส์เหล่านี้ใช้กับเครื่องฉายภาพยนตร์ธรรมดาได้ फिल्मส์สตริปส์เป็นเครื่องมือที่ใช้ได้กับการอ่านทุกระดับตั้งแต่เด็กซึ่งพร้อมที่จะอ่านจนถึงนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยโดยทั่วไปแล้ว फिल्मส์และ फिल्मสตริปส์เป็น เครื่องมือการอ่านที่ได้รับความนิยมสูง

2. การใช้แบบฝึกชนิดต่าง ๆ เพื่ออัตราเร็วในการอ่าน

การใช้แบบฝึกเป็นวิธีการปรับปรุงอัตราเร็วในการอ่านแทนการใช้เครื่องมือซึ่งอาจจะมียราคาแพง หรือไม่สะดวกในการสร้าง ซึ่งการใช้แบบฝึกนี้ก็เป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายทั้งในต่างประเทศ และในประเทศไทย

ในต่างประเทศมีผู้เสนอรูปแบบที่จะให้ใช้ในการฝึกเพื่อพัฒนาสมรรถภาพการอ่านเร็วได้ดังต่อไปนี้

อัลเบิร์ต เจ แฮร์ริส (Albert J. Harris, 1966: 6) ได้เสนอแบบฝึกหัดเพื่อฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็วไว้ โดยเรียงตามลำดับขั้นดังนี้

- ขั้นที่ 1 ทดสอบความสามารถในการอ่านก่อนการฝึก
- ขั้นที่ 2 เพิ่มความเร็วในการจำ
- ขั้นที่ 3 เพิ่มความเร็วในการเข้าใจความหมายของคำ
- ขั้นที่ 4 เพิ่มความเร็วในการเข้าใจความหมายของประโยค

- ขั้นที่ 5 ฝึกอ่านข้อความเพื่อให้เข้าใจใจความสำคัญของข้อความนั้น
- ขั้นที่ 6 ฝึกอ่านข้อความเพื่อให้เข้าใจความหมายทั้งหมด
- ขั้นที่ 7 ฝึกอ่านข้ามคำ หรืออ่านค้นหาใจความที่ต้องการ
- ขั้นที่ 8 ฝึกค้นหาความหมายจากพจนานุกรมให้อ่านได้อย่างรวดเร็ว

ส่วน เอมเมอราลด์ วี เดอชองต์ (Emerald V. Dechant, 1970: 264)

ได้เสนอแนะวิธีการฝึกเมื่อปรับปรุงความสามารถในการอ่านให้ดีขึ้นไว้ดังนี้

1. ฝึกการเคลื่อนสายตาจากซ้ายไปขวา (Reduction of Regression)
2. ฝึกเพื่อลดการอ่านย้อน (Reduction of Vocalization)
3. ฝึกเพื่อลดการออกเสียง (Reduction of Vocalization)
4. ฝึกอ่านเป็นวลี (Phrase Reading)
5. ฝึกให้รู้จักเลือกวิธีอ่านที่เหมาะสม
6. ฝึกอ่านเฉพาะจุด (Scan Specific Information)
7. ฝึกทักษะในการอ่านข้ามคำ (Skimming)

ดัมบลิว รอยซ์ อัดมส์ (W. Royce Adams, 1973: 11-12)

ได้เสนอแบบฝึกเพื่อใช้ฝึกในการเพิ่มอัตราเร็วการอ่านไว้ตามลำดับขั้นดังนี้

1. แบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการรับรู้ (developing perceptual skills)
2. แบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเฉพาะจุด (developing scanning skills)
3. แบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านข้ามคำ (developing skimming skills)

ลิล แอล มิลเลอร์ (Lyle L. Miller, 1986: 25-26) ได้เสนอ
แบบฝึกหัดเพื่อใช้ในการพัฒนาสมรรถภาพการอ่านเร็วไว้ โดยเรียงตามลำดับขั้นดังนี้

1. แบบฝึกหัดการจำคำ (Word recognition exercises)
2. แบบฝึกความเข้าใจความหมายของคำ (Word meaning exercises)
3. แบบฝึกความเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ (Phrase meaning exercises)
4. แบบฝึกความเข้าใจความหมายของประโยค (Sentence meaning exercises)
5. แบบฝึกการอ่านจับความคิดสำคัญ (Idea reading exercises)
6. แบบฝึกการอ่านเพื่อสำรวจ (Exploratory reading exercises)
7. แบบฝึกการอ่านเพื่อศึกษา (Study reading exercises)
8. แบบฝึกการอ่านวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical thinking exercises)

ในประเทศไทย มีผู้เสนอแบบฝึกเพื่อใช้ในการพัฒนาสมรรถภาพการอ่านเร็วไว้
ดังนี้

จันทร์เพ็ญ ฮันตระกูล (Chanpen Hantrakul, n.d.: 2-3) ได้เสนอ
แบบฝึกที่ใช้ในการเพิ่มอัตราเร็วในการอ่านไว้ดังนี้

1. แบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะกลไกในการอ่าน (Improving mechanical skills) ประกอบด้วย
 - 1.1 แบบฝึกการเคลื่อนตา (Improving visual span)
 - 1.2 แบบฝึกการรับรู้ตัวเลข (Improving number perception)
 - 1.3 แบบฝึกการรับรู้ตัวอักษร (Improving letter perception)
 - 1.4 แบบฝึกการรับรู้คำ (Improving word perception)
 - 1.5 แบบฝึกการรับรู้กลุ่มคำ (Improving phrase perception)
2. แบบฝึกเพื่อพัฒนาความเข้าใจ (Improving comprehension)

ประกอบด้วย

- 2.1 แบบฝึกความเข้าใจคำ (Improving word comprehension)
- 2.2 แบบฝึกความเข้าใจกลุ่มคำ (Improving phrase comprehension)
- 2.3 แบบฝึกความเข้าใจประโยค (Improving sentence comprehension)
3. แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านข้อความเป็นตอน (Paragraph Comprehension)
 - 3.1 แบบฝึกการอ่านเพื่อจับความคิดสำคัญ (Reading for the Main Idea)
 - 3.2 แบบฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจรายละเอียดของเรื่อง (Reading and Full Understanding)
4. แบบฝึกการอ่านข้ามคำและการอ่านเฉพาะจุด (Skimming and Scanning) ประกอบด้วย แบบฝึกการค้นหาข้อความที่ต้องการจากหนังสือ นิตยสาร และหนังสืออ้างอิง นอกจากนี้ยังมี แบบฝึกการค้นหาหมายเลขโทรศัพท์ การค้นหารายการวิทยุ รายการโทรทัศน์ ประกาศ โฆษณา และข่าวการประชาสัมพันธ์ด้วย
5. แบบฝึกการอ่านคำ (Word Attack)
 - 5.1 แบบฝึกการค้นหาความหมายจากบริบท (Finding Meaning from Context)
 - 5.2 แบบฝึกการค้นหาความหมายจากตัวแนะทางด้านโครงสร้าง (Finding Meaning from Structure Clues)

ในการพัฒนาสมรรถภาพการอ่านเร็วสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา จินตนา ใวกาฐย์ (2533: 18-20) และอุทัย ภิรมย์รื่น (2534: 55-56) ได้เสนอแบบฝึกเพื่อใช้ในการฝึกอ่านเร็วของนักเรียนในลักษณะเดียวกัน ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. แบบฝึกการจับตา (Fixation) เป็นการฝึกการจับตา และฝึกกวาดสายตาดกลับเมื่อขึ้นบรรทัดใหม่
2. แบบฝึกการจำคำ เพื่อจำแนกคำเหมือนและคำต่าง (Visual Discrimination)
3. แบบฝึกการอ่านเป็นหน่วยความคิด (Reading in thought-units)
4. แบบฝึกการอ่านแบบเจาะจง (Scanning) เป็นการฝึกให้ค้นหาคำหรือข้อความจากหนังสือที่กำหนดให้อย่างรวดเร็ว
5. แบบฝึกการอ่านข้ามคำ (Skimming) เป็นการฝึกอ่านข้ามคำที่ไม่สำคัญ
6. แบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน (Reading comprehension)

จากวิธีการฝึกและลักษณะของแบบฝึกเพื่อพัฒนาสมรรถภาพการอ่านเร็วดังที่มีนักการศึกษาเสนอแนะไว้ข้างต้น จะเห็นได้ว่า มีความแตกต่างกันไปตามความคิดของแต่ละบุคคล แต่ในความแตกต่างกันนั้นก็มีความคล้ายกันอยู่หลายประการ เช่นในเรื่องของขั้นตอนการฝึก จะสังเกตได้ว่าข้อเสนอแนะส่วนใหญ่เห็นว่า ควรเริ่มฝึกจากการเคลื่อนสายตา แล้วพัฒนาไปสู่การฝึกอ่านเพื่อความเข้าใจในที่สุด ทั้งนี้เป็นเพราะการรู้จักใช้สายตาเป็นกลไกเบื้องต้นที่จะทำให้อ่านหนังสือได้เร็ว ส่วนความเข้าใจในการอ่านเป้าหมายสุดท้ายที่สำคัญของการอ่านที่มีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้จะเห็นว่า นอกจากการฝึกการเคลื่อนสายตาอันเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการอ่านเร็วแล้ว นักการศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การฝึกการอ่านที่จะนำไปสู่ความเข้าใจในการอ่านนั้น ทักษะที่ขาดไม่ได้ในการฝึกอ่านเร็วคือการอ่านเฉพาะจุด หรือบางคนเรียก การอ่านแบบเจาะจง (Scanning) และการอ่านข้ามคำ (Skimming) ทั้งนี้เนื่องจาก การอ่านเฉพาะจุดและการอ่านข้ามคำ เป็นวิธีการที่นักอ่านที่มีประสิทธิภาพนิยมใช้ในการอ่านเพื่อเพิ่มอัตราเร็วการอ่านของตน ด้วยเหตุนี้ในการทวิวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกขั้นตอนในการฝึกเพื่อพัฒนาสมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียน 3 ขั้นตอนด้วยกันคือ การฝึกการอ่านเฉพาะจุด (Scanning) การฝึกการอ่านข้ามคำ

(Skimming) และการฝึกเรื่องความเข้าใจงานการอ่าน (Reading Comprehension) ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 การอ่านเฉพาะจุด (Scanning)

โรเบิร์ต คาร์ลีน (Robert Karlin, 1972: 345-346)

ให้ความหมายของการอ่านเฉพาะจุดว่า เป็นการอ่านที่ผู้อ่านกวาดสายตาค้นหาสิ่งที่เราต้องการอย่างรวดเร็ว ในการอ่านแบบนี้ผู้อ่านจะรู้เฉพาะสิ่งที่เขาอ่านเท่านั้น ส่วน เอ็มเมอร์ลัด วี เดอชองต์ (Emerald V. Dechant, 1970: 272) ได้ให้ความจำกัดความของการอ่านเฉพาะจุดว่า เป็นการที่ผู้อ่านกวาดสายตารวดเร็ว โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาคำตอบของคำถามหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งคำจำกัดความนี้คล้ายกันกับของ จอร์จ ดี สเปนซ์ และ อีเวลลี บี สเปนซ์ (George D. Spache and Evelyh B. Spache, 1973 : 406) ซึ่งให้คำจำกัดความว่า การอ่านเฉพาะจุดเป็นการอ่านเพื่อค้นหาข้อเท็จจริงเฉพาะอย่างโดยไม่ต้องอ่านรายละเอียดของเนื้อหาตรรกะนี้ หนังสือ หมายเลขโทรศัพท์ และพจนานุกรม

จินตนา ไบกาชุย (2533: 16) ให้ความหมายของการอ่านแบบ Scanning ว่า "เป็นการอ่านผ่าน ๆ และอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อมองหาข้อความใดข้อความหนึ่ง" การอ่านชนิดนี้ จินตนา ไบกาชุย ให้ความเห็นว่า "ผู้อ่านจะต้องมีทักษะการอ่านในใจมากพอเพียงแล้ว อีกทั้งยังใช้เฉพาะสื่อบางประเภทเท่านั้น เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และวารสาร เป็นต้น" นอกจากนี้ พนิดา เอื้ออภัยกุล (2530: 192-193) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการอ่านแบบนี้ว่า "เป็นการอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อหาข้อมูลบางอย่างที่ต้องการ เช่น การหาชื่อคนในสมุดโทรศัพท์ วิธี Scan นี้มีประโยชน์มากในการอ่าน เพราะทำให้ได้ข้อมูลที่ต้องการภายในเวลาอันรวดเร็ว"

วิธีการฝึกการอ่านเฉพาะจุดนั้น จอห์น เจ ดีบอร์ และมาร์ธา ดอลส์แมนน์ (John J. Deboer and Martha Dallmann, 1960: 165-166) ได้เสนอไว้ดังนี้

1. ฝึกค้นหาสารบัญหนังสือ
2. ฝึกค้นหาสิ่งที่ต้องการจากสารานุกรม
3. ฝึกค้นหาคำใหม่ในหน้าหนังสือที่อ่าน
4. ฝึกค้นหารายงานข่าวเกี่ยวกับงานสังคมในหนังสือพิมพ์
5. ฝึกค้นหาตรรกะในหนังสือ
6. ฝึกค้นหาคำในพจนานุกรม
7. ฝึกค้นหาหมายเลขโทรศัพท์

ดับบลิว รอยซ์ อัดัมส์ (W. Royce Adams, 1973: 57-97) ได้เสนอวิธีการและแบบฝึกเพื่อใช้ในการฝึกการอ่านเฉพาะจุดไว้คล้ายกับของ จันทรเพ็ญ อันตระกูล (Chanpen Hantrakul, n.d.: 134-146) ดังนี้

1. ฝึกค้นหาหมายเลขโทรศัพท์ที่ต้องการ (Scanning the Telephone Directory)
2. ฝึกค้นหาข้อความที่ต้องการจากประกาศหรือโฆษณาในหนังสือพิมพ์ (Scanning Newspaper Advertisements)
3. ฝึกค้นหาสิ่งที่ต้องการจากรายการสินค้า (Scanning Catalogs)
4. ฝึกค้นหาความหมายของคำศัพท์ที่ต้องการจากพจนานุกรม (Scanning the Dictionary)
5. ฝึกค้นหาสิ่งที่ต้องการจากรายการหรือเอกสารอ้างอิง (Scanning Reference Materials)

ส่วนจินตนา ใบบากซูยี (2533: 19) ได้เสนอแนะวิธีการฝึกการอ่าน เฉพาะจุดไว้ ดังนี้

1. ฝึกค้นหาชื่อเรื่องในสารบัญหนังสือ
2. ฝึกค้นหาความหมายของศัพท์ในพจนานุกรม
3. ฝึกค้นหาคำหรือคำกล่าวสั้น ๆ จากหนังสือหรือข้อความที่กำหนด

ให้อ่าน

2.2 การอ่านข้ามคำ (Skimming)

เอดวาร์ด ฟราย (Edward Fry, 1963: 51) ได้ให้ความหมายของการอ่านข้ามคำ สรุปได้ว่า การอ่านข้ามคำ คือการอ่านอย่างรวดเร็วเมื่อผู้อ่านต้องการทราบข้อมูลเรื่องใดเรื่องหนึ่งในเวลาจำกัด

สุจิริต เฟียร์ชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย (2522: 100-101) ได้กล่าวถึงการอ่านแบบข้ามคำว่า "วิธีที่จะช่วยทำให้คนอ่านหนังสือได้รวดเร็ววิธีหนึ่ง คืออ่านข้าม ๆ ไป ผู้อ่านกวาดสายตาไปอย่างรวดเร็ว ไม่ต้องอ่านทุกตัวอักษรหรือทุกคำ แต่ในขณะที่เดียวกันก็สามารถอ่านเข้าใจเรื่อง และจับประเด็นสำคัญ ๆ ได้ทั้งหมด" ซึ่งข้อความนี้สอดคล้องกับความคิดของ พนิดา เอื้ออภัยกุล (2530: 190-192) ที่กล่าวว่า "การอ่านข้ามคำ เป็นวิธีการอ่านแบบหนึ่งที่แตกต่างกันไปจากการอ่านแบบธรรมดา เพราะการอ่านแบบนี้เป็นการอ่านอย่างรวดเร็ว เพื่อต้องการข้อมูลโดยทั่ว ๆ ไปจะไม่อ่านทุกตัวอักษร จะอ่านข้าม ๆ ไป แต่ก็สามารถจับใจความได้" ในเรื่องการอ่านข้ามคำนี้ พนิดา เอื้ออภัยกุล แสดงความเห็นสรุปได้ว่า การอ่านแบบนี้มีประโยชน์มาก โดยเฉพาะสำหรับนักศึกษา เพราะจำเป็นต้องอ่านหนังสือหลายเล่ม และไม่มีเวลาพอที่จะอ่านทุกเล่มอย่างละเอียด จึงจำเป็นต้องรู้จักวิธีการอ่านข้ามคำเพื่อประหยัดเวลา นอกจากนี้ พนิดา เอื้ออภัยกุล ยังได้เสนอว่า ทักษะในการอ่านข้ามคำนี้ ควรฝึกให้บ่อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ และพยายามใช้การอ่านข้ามคำในกรณีต่อไปนี้

1. อ่านหนังสือพิมพ์ หรือ แมกกาซีน
2. ต้องการจับใจความสำคัญของบทความ
3. ต้องการเลือกหนังสือในห้องสมุด ก่อนที่จะตัดสินใจยืมเล่มมา
เล่มหนึ่งออกมา
4. ต้องการสรุปตัวอย่างปริมาณความคิดเห็น และความคิดเกี่ยวกับ
เรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ
5. ต้องการรวบรวมข้อมูล สำหรับการพูด หรือเขียนรายงาน

จันทร์เพ็ญ ฮันตระกูล (Chanpen Hantrakul, n.d.: 124)

ได้ให้ความหมายของการอ่านข้ามคำไว้สรุปได้ว่า การอ่านข้ามคำเป็นการอ่านเพื่อค้นหาข้อมูล
โดยทั่ว ๆ ไปในเวลาอันรวดเร็ว และยังได้เสนอว่าควรใช้วิธีการอ่านข้ามคำ ในกรณีดังนี้

1. เมื่อต้องการทราบข้อมูลทั่ว ๆ ไป จากหนังสือพิมพ์
2. เมื่อต้องตัดสินใจว่าหนังสือหรือนิตยสารนั้นเมื่อคุณค่าควรแก่การอ่าน
หรือการซื้อหาหรือไม่
3. เมื่อต้องการค้นหาเอกสารอ้างอิงในการทำรายงาน
4. เมื่อต้องการข้อมูลทั่วไปสำหรับการสนทนา
5. เมื่อต้องการอ่านบททวนรับย่อคำบรรยายในบทเรียน
6. เมื่อต้องการตรวจข้อมูลหลังจากการเรียนการสอน

เลwis นอร์แมน (Lewis Norman, 1961: 25) ได้แบ่ง

ลักษณะของการอ่านข้ามคำเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. การอ่านข้ามคำเพียงเล็กน้อย
2. การอ่านข้ามคำบางส่วน
3. การอ่านข้ามคำโดยสมบูรณ์

ส่วน พาเมลา เอ็ม ไรลีย์ (Pamela M. Riley, 1975: 199)

ได้แบ่งลักษณะของแบบฝึกการอ่านข้ามคำออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ฝึกอ่านย่อหน้าที่ปรากฏเฉพาะคำหรือวลีที่สำคัญ ส่วนคำที่ไม่สำคัญให้ละไว้วัดยาจุดหรือใส่เครื่องหมายสัญลักษณ์แทน
2. ฝึกอ่านย่อหน้าที่ขีดเส้นใต้คำและวลีที่สำคัญ และให้อ่านข้ามคำที่ไม่ขีดเส้นใต้
3. ฝึกอ่านออกเสียงเฉพาะคำที่สำคัญโดยครูจะอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟังก่อน แล้วให้นักเรียนอ่านให้เร็วเท่ากับครูอ่าน

ในการใช้แบบฝึกการอ่านข้ามคำเพื่อเพิ่มอัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนนั้น จินตนา งามาชูยี (2533: 20) วิพุธ รัตวงษ์ (2527: 1417) ได้เสนอรูปแบบในการใช้แบบฝึกการอ่านข้ามคำไว้คล้ายกันเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. ฝึกอ่านเฉพาะคำหรือวลีที่สำคัญ และให้อ่านข้ามคำที่ละคำไว้ด้วยจุดหรือเครื่องหมายสัญลักษณ์ ดังตัวอย่าง

.....ข้าว ถั่วเมล็ดต่าง ๆและงา.....เพาะปลูกได้ทั่วไป
 ใน.....ภาคต่าง ๆ.....นำมาผสมกันในสัดส่วนที่เหมาะสม.....มี
 คุณค่าอาหารเหมาะสม.....ที่จะใช้เป็นอาหารเสริมสำหรับเด็กทารกวัยก่อน
 เรียน

2. ฝึกอ่านเฉพาะคำหรือวลีที่สำคัญที่ขีดเส้นใต้ และให้อ่านข้ามคำที่ไม่ขีดเส้นใต้ไว้ ดังตัวอย่าง

หนังสือสถิติโลกของกินเนสส์พิมพ์ใหม่ทุกปี แต่ละเล่ม จะมีสถิติใหม่
ล่าสุด นับวันยิ่งทันสมัยมากขึ้น ขนาดของหนังสือมีต่าง ๆ กันทั้งปกแข็ง
ปกอ่อน และแยกประเภทสถิติต่าง ๆ ไว้ ใครชอบเรื่องสถิติโลกก็
 นั่งอ่านเพลินเชียว

การฝึกอ่านข้ามคำนั้น อุทัย ภิรมย์รัตน์ (2534: 55) ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้พอสรุปได้ว่า ในภาษาไทยมีคำซ้ำอยู่มาก จึงควรฝึกอ่านข้ามคำที่ไม่สำคัญซึ่งได้แก่

1. คำราชาศัพท์ยาว ๆ เช่น เสด็จพระราชดำเนิน
2. ตำแหน่ง ยศ หรือบรรดาศักดิ์ต่าง ๆ เช่น นายกรัฐมนตรี
3. คำเรียกชื่อ (วิสามานยนาม) เช่น กรุงเทพมหานคร
4. สร้อยคำ เช่น ขาดตกบกพร่อง
5. คำหลายพยางค์ เช่น ข้าวราดแกง

2.3 ความเข้าใจในการอ่าน (Reading Comprehension)

ความเข้าใจในการอ่าน เป็นทักษะที่สามารถพัฒนาได้ด้วยการได้รับความแนะนำและการฝึกหัดที่ถูกต้องเหมาะสม ทั้งนี้ความเข้าใจในการอ่านควรจะกระทำควบคู่ไปกับการเร็วในการอ่านด้วย จึงจะทำให้ความเข้าใจในการอ่านดีขึ้น วาเรน จี คัททส์ (Warren G. Cutts, 1964: 61) ได้กล่าวเปรียบเทียบระหว่างการฝึกอ่านเร็วกับการฝึกความเข้าใจในการอ่านว่า การฝึกความเข้าใจในการอ่านจะส่งผลดีต่อความเข้าใจและการอ่านเร็วยิ่งกว่าการฝึกที่เน้นความเร็วในการอ่านเพียงอย่างเดียว

ในการพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน จำต้องมีแบบฝึกหัดให้ฝึกอย่างต่อเนื่อง ในเรื่องการสร้างแบบฝึกความเข้าใจในการอ่านนี้ นีลา แบนตัน สมิท (Nila Banton Smith, 1970: 3) ได้สร้างแบบฝึกหัดโดยหาบทความ (Article) แล้วตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านเพื่อทดสอบความเข้าใจ ให้ผู้ฝึกอ่านบทความ จับเวลาแล้วตอบคำถาม คาดหวังว่าผู้ฝึกสามารถอ่านได้นาทีละกี่คำ และได้คะแนนความเข้าใจเท่าใด ซึ่งแบบฝึกหัดดังกล่าวนี้ เหมือนกันกับแบบฝึกหัดที่ จอร์จ ดี สเปนซ์ และ พอล ซี เบิร์ก (George D. Spache and Paul C. Gerg) ใช้ในหนังสือ The Art of Efficient Reading และเป็นลักษณะเดียวกันกับที่ ลิล แอล มิลเลอร์ (Lyle L. Miller, 1972) ได้เสนอไว้ในหนังสือ Developing Reading Efficiency เช่นกัน

การฝึกอ่านแล้วจับเวลาที่อ่าน เป็นวิธีการฝึกที่แพร่หลาย และเชื่อถือได้ เอดเวิร์ด ฟราย (Edward Fry, 1963: 2) ได้จัดการฝึกทักษะการอ่านเร็วสำหรับนักเรียนนักศึกษา อดยให้ผู้ฝึกอ่านจับเวลา แล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้ยังใช้เครื่องมือฝึกอ่านเร็วที่เร่งเวลาให้นักเรียนอ่านเร็วขึ้น เรียกว่า แทชิสโคป (Tachistoscope) ผลการฝึกของเขาที่มหาวิทยาลัยมาเคอเรีย (Makerere University) ประเทศยูกันดา ปรากฏว่าภายหลังการฝึกไป 7 สัปดาห์ นักเรียนที่เป็นชาวอัฟริกัน จำนวน 85% และชาวเอเชีย 15% เพิ่มทักษะการอ่านเร็วและความเข้าใจเรื่องที่อ่านขึ้นอย่างมาก ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงความเร็วและความเข้าใจในการอ่านที่เพิ่มขึ้นหลังการฝึก

ด้วยวิธีการฝึกของ เอดเวิร์ด ฟราย (Edward Fry)

ระดับการศึกษาของผู้ฝึก	สัปดาห์ที่ 1		สัปดาห์ที่ 7		ผลที่เพิ่มขึ้น	
	ความเร็ว (จำนวนคำ ต่อนาที)	ความเข้าใจ (%)	ความเร็ว (จำนวนคำ ต่อนาที)	ความเข้าใจ (%)	ความเร็ว (จำนวนคำ ต่อนาที)	ความเข้าใจ (%)
ปริญญาตรีวิทยาศาสตร์	171	56	385	77	214	21
ปริญญาตรีศิลปศาสตร์	220	65	370	72	150	7
ปริญญาตรีหลายสาขารวมกัน	201	63	395	75	194	12
นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย	154	40	381	70	227	30

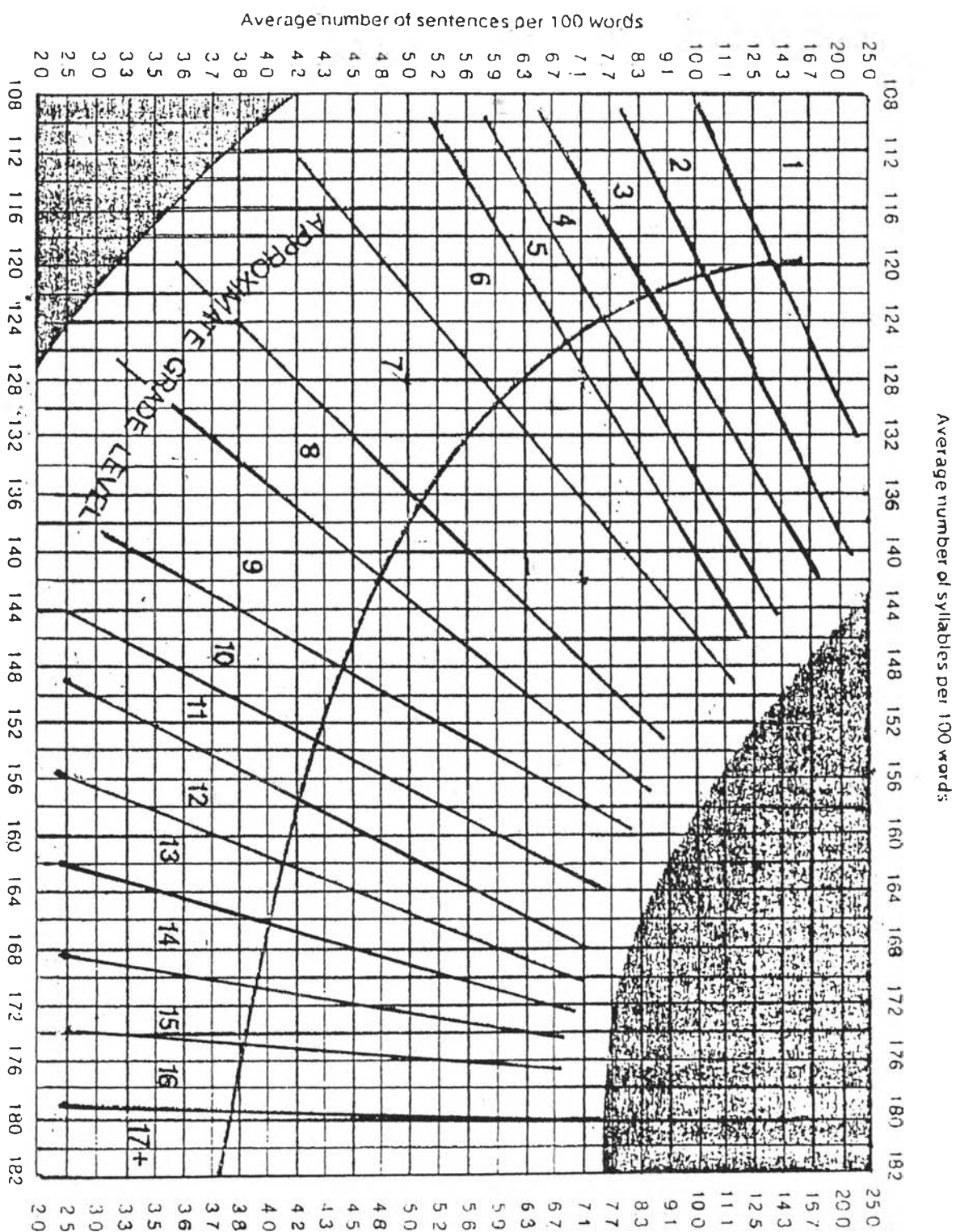
การให้ผู้ฝึกอ่านเนื้อเรื่อง จับเวลาในการอ่าน แล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านนี้ เป็นรูปแบบในการฝึกความเข้าใจในการอ่านที่ จินตนา ไบกาซูยี (2533: 1-51) ได้เสนอไว้ในเอกสารการสร้างแบบฝึกการอ่านเร็วเช่นกัน ซึ่ง วิพุธ โรสวงศ์ (2527: 1328-1364) ก็ได้เสนอแบบฝึกเพื่อฝึกความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาไว้มีลักษณะเดียวกับของ จินตนา ไบกาซูยี คือ มีเนื้อเรื่องให้อ่านจับเวลา และคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านด้วย

นอกจากนี้ในการเลือกเรื่องมาใช้เป็นแบบฝึกการอ่าน จินตนา ไบกาซูยี (2534: 1) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า เนื้อเรื่องที่นำมาให้นักเรียนฝึกอ่านนั้น ควรมีความหลากหลาย เช่น บทความ สารคดี ข่าว ประกาศ โฆษณา นิทาน เรื่องสั้น นิยาย เป็นต้น และเรื่องที่คัดเลือกมาให้นักเรียนอ่านนั้นควรให้ตรงกับความสามารถของผู้อ่าน และมีความยากง่ายเหมาะสมกับผู้อ่านในวัยนั้นด้วย สุันทนา มั่นเศรษฐวิทย์ (2527: 177) ได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับครูสอนอ่าน สรุปได้ว่า ในการสอนอ่าน ครูจำเป็นต้องหาความยากง่ายของเอกสารและหนังสือเรียนที่จะนำมาใช้กับนักเรียนด้วย เพื่อจะได้เลือกเอกสารและหนังสือให้เหมาะสมกับความสามารถในการอ่านของนักเรียน และนอกจากนี้ สุันทนา มั่นเศรษฐวิทย์ (2532: 140-153) ยังได้เสนอวิธีการพิจารณาระดับความยากง่ายของสารเพื่อเป็นเครื่องมือในการหาระดับความยากง่ายของเอกสารและหนังสือเรียนให้เหมาะสมกับระดับชั้น หรือเหมาะสมกับความสามารถในการอ่านของนักเรียน โดยปรับวิธีการมาจากหลักของ อี ฟราย (E. Fry, 1977: 242-254) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. ถ้าเรื่องมีความยาว 3-5 หน้า ให้สุ่มข้อความ 3 ตอน คือตอนต้น ตอนกลาง และตอนท้ายของเรื่อง ตอนละ 100 คำ หากเรื่องมีความยาวน้อยกว่านี้อาจจะลดลงโดยสุ่มเพียง 2 ตอน ถ้าเรื่องมีความยาวมากกว่า 5 หน้า ก็สุ่มข้อความเพิ่มจำนวนตอนให้มากขึ้นเช่นกัน สำหรับการนับคำนั้น ชื่อเฉพาะ จำนวนเลข ตัวย่อ ปี ค.ศ. ก็นับเป็น 1 คำทั้งสิ้น

2. นับจำนวนประโยคใน 100 คำ หากมีเศษของจำนวนคำที่ไม่ถึง 1 ประโยค ให้ทำเป็นเศษส่วนของประโยค หรือเป็นจุดทศนิยม
3. หาค่าเฉลี่ยของจำนวนประโยค โดยนำจำนวนประโยคของทั้ง 3 ข้อความ มารวมกัน แล้วหารด้วย 3 หรือหารด้วยจำนวนข้อความที่สุ่มไว้
4. นับจำนวนพยางค์ใน 100 คำ ของแต่ละข้อความ วิธีนับที่สะดวกคือ นับจำนวนพยางค์ของแต่ละบรรทัดแล้วเขียนไว้ท้ายบรรทัดของทุกบรรทัด แล้วจึงนำมารวมกันภายหลัง การนับจำนวนพยางค์ให้ถือเกณฑ์ตามเสียงที่ออกในแต่ละคำ
5. หาค่าเฉลี่ยของจำนวนพยางค์ โดยนำจำนวนพยางค์ของทั้ง 3 ข้อความ มารวมกัน แล้วหารด้วย 3 หรือหารด้วยจำนวนข้อความ
6. นำ 5 ซึ่งเป็นค่าคงที่ไปบวกกับค่าเฉลี่ยของพยางค์ที่หาได้ เป็นการปรับเพื่อใช้กับกราฟของพราย
7. นำค่าเฉลี่ยของประโยคและพยางค์ไปหาจุดตัดบนกราฟของพราย ตัวเลขตัดกัน ณ จุดใด นั่นคือ ระดับความยากง่ายของสารที่ควรรู้ในระดับชั้นนั้น

กราฟของพรายวิเคราะห์ขีดความสามารถในการอ่าน

(Fry E. Fry's Readability Graph: Clarification, Validity, and Extension to Level 17. Journal of Reading. 11 (December, 1977): 242-254.)

ในเรื่องของลักษณะข้อทดสอบความเข้าใจในการอ่านนั้น พอล แมคคี (Paul. McKee, 1948: 278) ได้แสดงความเห็นไว้ว่า ควรมีลักษณะเป็นการตัดสินใจ ข้อความที่นำมาว่าถูกหรือผิด ตอบคำถาม เติมประโยคให้สมบูรณ์ และลำดับข้อความหรือ เหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ส่วน ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2527: 209) ได้แสดง ความคิดเห็นเกี่ยวกับการตั้งคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจในการอ่านว่า "ควรตั้งคำถาม เพื่อทดสอบความเข้าใจ แต่ไม่ใช่ทดสอบความจำเนื้อเรื่อง"

ส่วนในเรื่องการจับเวลาในการอ่านนั้น อุทัย ภิรมย์รื่น (2533: 4-7) และ จินตนา ใบบากูยี (2534: 6-7) ได้เสนอวิธีการจับเวลาในการอ่านเร็ว ไว้ 2 วิธี คล้ายกัน สรุปได้ดังนี้

1. อาศัยข้อความที่อ่านเป็นหลัก คือ ไม่กำหนดเวลาในการอ่าน กำหนดแบบฝึกอ่านสั้น ๆ ให้นักเรียนอ่านจนจบ แล้วบันทึกช่วงระยะเวลาที่นักเรียนอ่านจบ โดยเอาเวลาเริ่มต้นอ่านไปหักจากเวลาที่สิ้นสุดการอ่าน จากนั้นจึงให้ตอบคำถามความ เข้าใจในการอ่าน เมื่อนักเรียนตอบคำถามได้ดีแล้ว จึงเพิ่มความยาวของแบบฝึกอ่านให้ มากขึ้นพร้อมกับจับเวลาในการอ่านอีกด้วย

2. กำหนดเวลาไว้ตายตัว ได้แก่ การให้นักเรียนอ่านให้จบ ภายในเวลาที่กำหนด เช่น กำหนดไว้ 5 นาที หรือ 10 นาที เมื่อหมดเวลาแล้วให้นักเรียนหยุดอ่าน ทำเครื่องหมายคำสุดท้ายที่อ่านได้ แล้วนับจำนวนคำจากข้อความ ที่อ่าน นามาคำนวณอัตราเร็วในการอ่าน จากนั้นเริ่มอ่านข้อความต่อไปจนจบ วิธีใช้ กับข้อความยาว ๆ และครูต้องการให้นักเรียนอ่านจนจบเรื่อง เพื่อจะได้ตอบคำถาม ความเข้าใจ การจับเวลาอาจใช้นาฬิกาจับเวลาสำหรับการแข่งขันกีฬา หรือนาฬิกาทราย หรือนกหวีดเป่าหมดเวลาการอ่านก็ได้

4.3 การคำนวณสมรรถภาพการอ่านเร็ว

ในการใช้แบบฝึกการอ่านเพื่อพัฒนาสมรรถภาพการอ่านเร็ว นั้น ผู้ฝึกควรบันทึกผลการอ่านเพื่อพิจารณาความก้าวหน้าของตนเองในการฝึก ผลการอ่านที่

ควรบันทึกไว้ในแต่ละครั้ง ประกอบด้วย อัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน และสมรรถภาพในการอ่าน วิธีคำนวณสมรรถภาพการอ่านเร็ว นั้น ลิล แอล มิลเลอร์ (Lyle L. Miller, 1972: 13) ได้คำนวณโดยใช้สูตร ดังนี้

$$\text{สมรรถภาพการอ่านเร็ว} = \frac{\text{อัตราเร็วในการอ่าน} \times \text{คะแนนความเข้าใจคิดเป็น \%}}{100}$$

อัตราเร็วในการอ่าน (Reading Rate) ได้แก่จำนวนคำที่สามารถอ่านได้ในเวลา 1 นาที ใช้สูตรการคำนวณดังนี้

$$\text{อัตราเร็วในการอ่าน} = \frac{\text{จำนวนคำในข้อความที่อ่านได้}}{\text{เวลาที่ใช้อ่านข้อความนั้นคิดเป็นนาที}}$$

ความเข้าใจ (Comprehension) คือ คะแนนที่ได้จากการนับจำนวนข้อความที่นักเรียนตอบถูก โดยคิดคะแนนความเข้าใจเป็นเปอร์เซ็นต์ ใช้สูตรการคำนวณ ดังนี้

$$\text{ความเข้าใจในการอ่าน} = \frac{\text{จำนวนข้อที่ตอบถูก} \times 100}{\text{จำนวนคำถามทั้งหมด}}$$

ตัวอย่างการคำนวณสมรรถภาพการอ่านเร็ว ได้แก่ ด.ญ. ก. อ่านบทความเรื่อง "กะโหลก กะลา กระจำ กระบวย" ซึ่งมีจำนวนคำ 858 คำ ได้ภายในเวลา 6 นาที และสามารถตอบคำถามจากเรื่องทีอ่านได้ถูกต้อง 7 ข้อ จากจำนวนคำถาม 10 ข้อ สมรรถภาพการอ่าน ของ ด.ญ. ก. ซึ่งคำนวณโดยใช้สูตรของ ลิล แอล มิลเลอร์ (Lyle L. Miller) จะได้ดังนี้

$$\text{อัตราเร็วในการอ่าน} = \frac{858}{6} = 143$$

6

แสดงว่า ด.ญ. ก ใช้อัตราเร็วในการอ่าน 143 คำต่อนาที

$$\text{ความเข้าใจในการอ่าน} = \frac{7 \times 100}{10} = 70$$

10

แสดงว่า ด.ญ. ก มีความเข้าใจในการอ่าน ร้อยละ 70

$$\text{สมรรถภาพการอ่านเร็ว} = \frac{143 \times 70}{100} = 100.1$$

100

แสดงว่า ด.ญ. ก มีสมรรถภาพในการอ่าน 100 ซึ่งแปลความหมายได้ว่า ด.ญ. ก สามารถอ่านได้ด้วยความเข้าใจ 100 คำ ในเวลา 1 นาที หมายถึงว่า ไม่ว่า ด.ญ. ก จะอ่านได้กี่คำก็ตามภายใน 1 นาที ด.ญ. ก จะมีความเข้าใจเพียง 100 คำ เท่านั้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ในประเทศไทยมีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการอ่านเร็ว และการใช้แบบฝึกในการอ่านไว้ดังนี้

ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์ (2524) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจและสัมฤทธิผลในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร" กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 120 คน จากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 6 แห่ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน 3 ฉบับ มีลักษณะเป็นแบบทดสอบที่มีข้อความให้อ่าน และแบบทดสอบแบบ 4 ตัวเลือก ฉบับละ 20 ข้อ รวม 60 ข้อ ในการทดสอบอัตราเร็วในการอ่านนี้ผู้วิจัย

ใช้นาฬิกาจับเวลา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีอัตราเร็วในการอ่าน 198 คำต่อนาที มีความเข้าใจในการอ่านร้อยละ 49 อัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาไทยไม่มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน ไม่สามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาไทยได้ นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนหญิง และนักเรียนชายมีอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน ไม่แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จินตนา พวงจันทร์แดง (2524) ได้ทำวิจัยเรื่อง "องค์ประกอบที่มี ความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร" กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 จำนวน 150 คน จากโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบ 3 ฉบับ ได้แก่ แบบทดสอบวัด ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเข้าใจโครงสร้าง ประโยค และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเคลื่อนไหวสายตา ผลการวิจัยพบว่า องค์ ประกอบ 3 ประการ คือความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ ความสามารถในการเข้าใจ โครงสร้างประโยค และความสามารถในการเคลื่อนไหวสายตา มีความสัมพันธ์กับความ สามารถในการอ่านเร็วอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และปรากฏว่าองค์ประกอบ ด้านความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ส่งผลต่อความสามารถในการอ่านเร็วมากที่สุด ส่วนองค์ประกอบด้านความสามารถในการเคลื่อนไหวสายตา และความสามารถในการเข้าใจ โครงสร้างประโยคส่งผลกระทบต่อความสามารถในการอ่านเร็วตามลำดับ

นิทัศน์ เสมอพิทักษ์ (2524) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การศึกษาประสิทธิภาพ ของชุดการฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็วภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6" กลุ่มตัวอย่าง เป็น

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 100 คน ของโรงเรียนท่าแร่วิทยา และโรงเรียนกุสุมาลย์พิศาลวิทย์ จังหวัดสกลนคร โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 50 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกด้วยชุดการฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็วจำนวน 6 ชุด ประกอบด้วย แบบฝึกหัดเคลื่อนสายตา แบบฝึกหัดจำคำ แบบฝึกหัดอ่านเป็นวลี แบบฝึกหัดอ่านแบบเจาะจง แบบฝึกหัดอ่านแบบข้ามคำ และแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน ส่วนกลุ่มควบคุมจะทำการสอนตามปกติ ใช้เวลาทดลองกลุ่มละ 33 คาบ ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยชุดฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็วมีสมรรถภาพการอ่านเร็วสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ยุพิน เพชรดี (2524) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านเร็วของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4" กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมชนวัดบางขัน จังหวัดปทุมธานี จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน กลุ่มทดลองได้รับการเสริมทักษะการอ่านเร็วโดยใช้แบบฝึกการอ่านเร็ว จำนวน 20 แบบฝึก ใช้เวลาฝึกครั้งละ 30 นาที นอกเหนือไปจากการสอนตามปกติ รวมทั้งหมด 20 ครั้ง ส่วนกลุ่มควบคุมให้อ่านหนังสือ และทำแบบฝึกตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ในหลักสูตร ผลการวิจัยพบว่า อัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านเร็วสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จารุณี รัชตสมัย (2526) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบการใช้แบบฝึกอ่าน 2 แบบ ที่ส่งผลต่อสมรรถภาพการอ่านเร็ว และทัศนคติต่อภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเชียงงามสง่างาม จังหวัดลพบุรี จำนวน 48 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 24 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกอ่านอย่างมีระบบ จำนวน 30 ชุด และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกอ่านโดยใช้ความเรียง จำนวน 30 ชุด ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 30 คาบ คาบละ 20 นาที ผลการวิจัยปรากฏว่ากลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 มีสมรรถภาพการอ่านเร็วสูง

กว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กลุ่มทดลองที่ 1 และ กลุ่มทดลองที่ 2 มีทัศนคติต่อภาษาไทยสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 และกลุ่มทดลองที่ 1 กับกลุ่มทดลองที่ 2 มีสมรรถภาพการอ่านเร็ว และทัศนคติต่อภาษาไทยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อทยา สายศิลป์ (2526) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็ว กับการสอนที่ฝึกตามกิจกรรมคู่มือการสอนของกรมวิชาการ" กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดอนยาง อําเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 50 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 25 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกด้วยชุดฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็วที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 5 ชุด ประกอบด้วย แบบฝึกการเคลื่อนสายตา แบบฝึกจำคำ แบบฝึกอ่านเป็นวลี แบบฝึกอ่านแบบเจาะจง แบบฝึกอ่านข้ามคำ และแบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการฝึกอ่านตามกิจกรรมในคู่มือการสอนภาษาไทยของกรมวิชาการ นักเรียนทั้งสองกลุ่มได้รับการฝึกอ่านในช่วงเวลาภาษาไทยวันละ 20 นาที ทุกวันเป็นเวลา 7 สัปดาห์ ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเจตคติต่อภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สนิท ตั้งทวี (2526) ได้ทำวิจัยเรื่อง "เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยโดยการใช้และไม่ใช้บทเสริมทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม" กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน กลุ่มทดลองเป็นกลุ่มที่เรียนโดยใช้บทเสริมทักษะประกอบการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ส่วนกลุ่มควบคุมเป็นกลุ่มที่เรียนโดยไม่ใช้บทเสริมทักษะประกอบการสอน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านสูง

กว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกัน

วารสารณ์ คล้ายกมล (2527) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การศึกษาผลของโปรแกรมเน้นอัตราเร็วในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองฉางวิทยา จังหวัดอุทัยธานี" ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองฉางวิทยา อำเภอหนองฉาง จังหวัดอุทัยธานี จำนวน 90 คน โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่เรียนโดยใช้โปรแกรมและเน้นอัตราเร็วในการอ่าน กลุ่มที่ 2 เรียนโดยใช้โปรแกรมแต่ไม่เน้นอัตราเร็วในการอ่าน และกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มที่เรียนโดยไม่ใช้โปรแกรมและไม่เน้นอัตราเร็วในการอ่าน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นโปรแกรมการอ่าน 10 โปรแกรม แต่ละโปรแกรมประกอบด้วยบทอ่าน และคำถามวัดความเข้าใจในการอ่านอยู่ตอนท้ายของเรื่อง และแบบทดสอบวัดอัตราเร็วในการอ่าน 2 ฉบับ เป็นข้อทดสอบแบบคู่ขนานสำหรับทดสอบก่อนและหลังการใช้โปรแกรม เป็นแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 10 คาบ ผลการวิจัยปรากฏว่าอัตราเร็วระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ 1 กลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่ 1 มีอัตราเร็วในการอ่านสูงที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่า สัมฤทธิ์ผลของความเข้าใจการอ่านระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ 1 กลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่ 1 กับกลุ่มที่ 2 มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ 3

จันทร์ธา จันทรกระจ่าง (2528) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการอ่านและความสนใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการใช้แบบฝึกอ่านอย่างมีระบบกับแบบฝึกอ่านความเรียง" กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกรวย อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกอ่านด้วยแบบฝึกอ่านอย่างมีระบบจำนวน 6 ชุด ประกอบด้วย แบบฝึกอ่านเคลื่อนไหว

สายตา แบบฝึกอ่านจำคำ แบบฝึกอ่านเป็นวลี แบบฝึกอ่านแบบเจาะจง แบบฝึกอ่านข้ามคำ และแบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการฝึกอ่านด้วยแบบฝึกอ่านความเรียง ใช้เวลาในการทดลองกับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม 12 คาบ คาบละ 50 นาที ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีประสิทธิภาพในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสนใจต่อการอ่านภาษาไทยแตกต่างกัน

สายาง อุณะนันท์ (2529) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านในใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช่และไม่ใช่แบบฝึก โรงเรียนวัดเวฬุวัน อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี" กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเวฬุวัน อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน นักเรียนกลุ่มทดลองเป็นกลุ่มที่เรียนโดยใช่แบบฝึกการอ่าน จำนวน 10 ชุด ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมเป็นกลุ่มที่เรียนโดยใช่การสอนแบบปกติ ใช้เวลาทดลองสอน 10 ครั้ง ครั้งละ 3 คาบ คาบละ 20 นาที ผลการวิจัยพบว่า สัมฤทธิ์ผลการอ่านในใจของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กลุ่มทดลองซึ่งเรียนโดยใช่แบบฝึกการอ่านมีคะแนนการอ่านในใจสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยไม่ใช่แบบฝึกการอ่าน

อรุณศรี แสงแก้ว (2530) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การศึกษาความสามารถในการอ่าน และเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการสอนซึ่งใช้แบบฝึกอ่านที่ใช้คำถามระดับต่าง ๆ กับการสอนตามปกติ" กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระราชราษฎร์อุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 76 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 38 คน นักเรียนในกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช่แบบฝึกอ่านที่ใช้คำถามระดับต่าง ๆ นักเรียนในกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามปกติ ใช้เวลาในการทดลอง 18 คาบ คาบละ 50 นาที ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความ

สามารถในการอ่านของกลุ่มของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม และ เจตคติต่อการอ่านของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

นงนุช วัฒนเขจร (2533) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การศึกษาผลการทดลองใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับการสอนอ่านตามปกติที่มีต่อความสามารถในการอ่าน และสมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2" กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 2 ห้องเรียน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน กลุ่มทดลองเป็นกลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จำนวน 6 ชุด ประกอบด้วย แบบฝึกการใช้สายตา แบบฝึกจำคำ แบบฝึกอ่านวลี แบบฝึกอ่านแบบเจาะจง แบบฝึกอ่านข้ามคำ และแบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน ส่วนกลุ่มควบคุมเป็นกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านตามปกติ ใช้เวลาในการทดลองสอน 16 คาบ คาบละ 30 นาที ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านเร็วและสมรรถภาพการอ่านเร็วของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกัน ความสามารถในการอ่านและสมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. งานวิจัยในต่างประเทศ

ในต่างประเทศได้มีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการอ่านเร็วไวอย่างกว้างขวาง ดังนี้

ลีลา ชารอน เมย์ฟิลด์ (Lela Sharon Mayfield, 1970: 2021-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนระดับ 10, 11, 12 จำนวน 421 คน ที่มหาวิทยาลัย West Virginia ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนทั้ง 3 ระดับ มีอัตราเร็วในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนระดับ 12 มีอัตราเร็วในการอ่านสูงสุด ส่วนนักเรียนระดับ 10 มีอัตราเร็วในการอ่านต่ำสุด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเมื่อนักเรียน

เรียนชั้นสูงขึ้นไปจะมีอัตราเร็วในการอ่านเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้ฝึกอ่านอย่างสม่ำเสมอจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเร็วในการอ่านด้วย

อีเลน แมริค ฟิตส์แพทริค (Elaine Maric Fitzpatrick, 1970: 2789-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนการอ่านที่มีประสิทธิภาพสำหรับเด็กชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการอ่านข้ามคำและการอ่านเฉพาะจุด (Skimming and Scanning) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมในชนบท ระดับ 10 และ 11 จำนวน 131 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มควบคุมเรียนตามหลักสูตรปกติโดยไม่ได้รับความช่วยเหลือทางด้านการอ่านเป็นพิเศษ ส่วนกลุ่มทดลองให้ฝึกอ่านโดยแบบฝึกสำหรับการอ่านข้ามคำ ซึ่งมีความยาว 40 หน้า และแบบฝึกหัดเพื่อเพิ่มความเร็วในการอ่านอีก 42 บท แบบฝึกหัดดังกล่าวเน้นทักษะต่าง ๆ เช่น การเคลื่อนสายตา การอ่านข้ามคำเพื่อหาข้อเท็จจริงหรือคำตอบบางประการ การสำรวจหนังสือและหัวข้อที่สำคัญ การอ่านสารบัญ การใช้ดัชนี การอ่านคำถามมาเพื่อช่วยในการอ่าน การอ่านข้ามข้อความที่ไม่สำคัญ การอ่านโดยมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แน่นอน การจำเรื่องที่อ่าน การอ่านกราฟและตารางต่าง ๆ และการอ่านข้ามคำเพื่อจับใจความสำคัญ เป็นต้น ผลการศึกษาสรุปได้ว่ากลุ่มทดลองสามารถอ่านได้เร็วกว่า และมีความเข้าใจในการอ่านดีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แนนซี ดอดด์ ฮาร์ริงตัน (Nancy Dodd Harrington, 1971: 5666-A) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การพัฒนาและการประเมินผลแบบฝึกสำหรับสอนการอ่านข้ามคำให้แก่ นักเรียนเกรด 6" เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึก 20 บท ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แต่ละแบบฝึกประกอบด้วยบทอ่านสำหรับฝึกการอ่านข้ามคำ ใช้เวลาในการทดลอง 20 วัน วันละประมาณ 20 นาที กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนเกรด 6 จำนวน 275 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มควบคุม เป็นกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านตามวิธีปกติที่ใช้สอนในโรงเรียน 2) กลุ่มทดลองที่ 1 เป็นกลุ่มที่ได้รับการสอนให้รู้วิธีการอ่านข้ามคำ และได้รับตัวอย่างกลวิธีการอ่านข้ามคำ 1 ตัวอย่าง และ 3) กลุ่ม

ทดลองที่ 2 เป็นกลุ่มที่ได้รับการสอนให้รู้กลวิธีการอ่านข้ามคำ และฝึกด้วยแบบฝึกที่ำช้ กลวิธีการอ่านข้ามคำโดยเจเพาะ ได้แก่ การค้นหาข้อมูลจากตารางหรือแผนภูมิ การ ค้นหาข้อมูลที่เป็นจริงจากการอ่านเรื่องเล่า การทำตามคำสั่งหรือลำดับเหตุการณ์ การ รวบรวมข้อมูลจากเนื้อเรื่อง และการสรุปความคิดจากเรื่องที่อ่าน ก่อนและหลังการ ทดลอง นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ได้รับการทดสอบความสามารถในการอ่านข้ามคำ และการ อ่านเร็ว หลังการทดลอง 6 สัปดาห์ นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ได้รับการทดสอบความสามารถ ในการอ่านข้ามคำ และการอ่านเร็วอีกครั้ง ผลปรากฏว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีการ พัฒนาความสามารถในการอ่านข้ามคำดีขึ้น และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 มีการพัฒนา มาก ที่สุด

อี ยู โคค (E. U. Coke, 1976: 167-173) ทำการศึกษาเกี่ยวกับอัตรา เร็วในการอ่าน ความสามารถในการอ่าน และตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบวนาการ อ่าน กลุ่มตัวอย่างที่ำช้เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในรัฐนิวเจอร์ซี (New Jersey) จำนวน 68 คน งานวิจัยนี้เป็นการทดสอบสมมติฐานว่า ความสามารถในการอ่านไม่มีผล ต่ออัตราเร็วในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนซึ่งมีลักษณะแตกต่างกัน และกระบวนการ อ่านที่แตกต่างกัน ทำให้มีความแตกต่างในด้านการอ่านเพิ่มขึ้น เมื่อผู้อ่านต้องดูเนื้อหา เพื่อจดจำศัพท์ เพื่อจดจำลำดับขั้นตอนของคำที่ใกล้เคียงกัน จะทำให้อ่านช้าลง หนังสือ ที่มีเนื้อหาง่ายจะอ่านได้เร็วกว่าหนังสือที่มีเนื้อหายาก แต่ถ้าให้จับคู่คำในระหว่างที่อ่าน ปรากฏว่า ทั้งหนังสือที่เนื้อหาง่าย และหนังสือที่เนื้อหายาก ใช้เวลาในการอ่านเท่ากัน ผลการวิจัยนี้ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ถ้าเลือกเรื่องที่มีระดับความยากง่ายเหมาะสมต่อการ อ่านแล้ว จะสามารถนำมาใช้ศึกษากระบวนการในการอ่านได้

ดับบลิว อี แรชเชอร์ (W.E. Racer, 1983: 1044 A) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาผลของการรู้จักคำในการเน้นอัตราเร็วและความเข้าใจเนื้อเรื่อง โดยทดลอง กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในแคนซัส (Kansas) ที่มี ระดับสมองปกติและขอบเขตความสามารถในการอ่านตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 ถึง

ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบของ เนลสัน-ดันนี (Neilson- Denny) กลุ่มตัวอย่างมี 56 คน กระจายแบ่งเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ใช้เครื่องแทชิสโตสโคป tachistoscopes เพื่อพัฒนาอัตราเร็วในการตอบสนองต่อคำ และจำคำในเวลาอ่าน 1 ใน 10 วินาทีหรือเร็วกว่านั้น กลุ่มที่ 2 ให้อ่านในใจ การทดลองครั้งนี้ใช้แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนที่เป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกัน แล้วเปรียบเทียบอัตราเร็ว และความเข้าใจในการอ่านจากคะแนนของการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าในด้านอัตราเร็วไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนในด้านความเข้าใจนั้นมีความแตกต่างกัน ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า การทดสอบอัตราเร็วในการตอบสนองต่อคำ มีผลต่อการที่จะช่วยพัฒนาความเข้าใจทางการอ่านได้ดีกว่าให้อ่านในใจ

แจ๊ค แรนดี แฮนเซน (Jack Randy Hansen, 1984: 112) ได้ศึกษาอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน สำหรับผู้อ่านที่ไม่ได้รับการฝึกกับผู้อ่านที่ได้รับการฝึก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนจาก อีฟสัน วูด รีดดิง ไดนามิกส์ (Evelyn Wood Reading Dynamics) เป็นนักเรียนที่ได้รับการฝึกอ่านเร็ว จำนวน 42 คน และนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกอ่านเร็ว จำนวน 37 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นบทอ่านที่มีเนื้อหายากและไม่คุ้นเคยสำหรับนักเรียน บทเรียนนี้ได้รับการนำมาเขียนใหม่ในเงื่อนไข 2 ประการคือ ไม่มีการย้ำแนวคิดที่สำคัญ และมีการย้ำแนวคิดที่สำคัญ นักเรียนทั้งสองกลุ่มได้รับการบอกให้อ่านบทความให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ เพื่อความเข้าใจที่ดี ผลการศึกษาพบว่า การย้ำแนวคิดที่สำคัญไม่มีผลต่ออัตราเร็วและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนทั้งที่ได้รับการฝึกอ่าน และไม่ได้รับการฝึกอ่าน นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม อัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างเด่นชัด โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกอ่านมีอัตราเร็วการอ่าน 514 คำต่อนาที นักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกอ่านมีอัตราเร็วการอ่าน 194 คำต่อนาที

วินตัน มาร์ติน เฟลท์ (Winton Martin Felt, 1985: 1236) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเวลาที่นักศึกษาฝึก และการเพิ่มอัตราเร็วการอ่านในวิชาการอ่านเร็ว โดยนำคะแนนของนักศึกษามหาวิทยาลัยปิโอลา (Biola University) จำนวน 464 คน มาวิเคราะห์ นักศึกษาเหล่านี้ผู้วิจัยเป็นคนสอนวิชาการอ่านเร็วให้ด้วยตนเอง ผลการวิจัยพบว่า อัตราเร็วการอ่านที่ได้รับไม่มีความสัมพันธ์กับชั่วโมงในการฝึกอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างอัตราเร็วการอ่านที่นักศึกษาเข้าฝึกมากที่สุด (33-45 ชั่วโมง) กับ นักศึกษาที่เข้าฝึกการอ่านน้อยที่สุด (8-18 ชั่วโมง) อย่างไรก็ตามอัตราเร็วการอ่านที่ได้รับแสดงถึงความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับอายุ อัตราเร็วการอ่านตอนต้น และจำนวนคาบของการลงทะเบียนเรียน นักศึกษาที่มีอายุนაკมีอัตราเร็วการอ่านสูงในตอนแรกจะมีอัตราเร็วการอ่านเพิ่มขึ้นมาก สำหรับกลุ่มที่มีชั่วโมงการฝึกน้อยนักศึกษาที่ฝึกการอ่านมากจะมีอัตราเร็วการอ่านเพิ่มขึ้นน้อย

จอห์น ไมเคิล ซอว์เยอร์ (John Michel Sawyer, 1986: 2983) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการเรียนการอ่านในลักษณะการผ่อนคลายกับการตั้งใจที่มีต่ออัตราเร็วการอ่านและความเข้าใจการอ่านของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีความกังวลใจสูง โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนอ่าน 1 วิชา และเพิ่มการเรียนอ่านในลักษณะผ่อนคลายกับการตั้งใจเข้าไปด้วย กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุมเพลซิบ (Okacebi Control Group) ได้รับการสอนอ่าน 1 วิชา และเสริมการเรียนอ่านแบบเพลซิบด้วย กลุ่มที่ 3 ได้รับการสอนอ่าน 1 วิชา และไม่ได้เรียนการอ่านแบบเพลซิบ (Non-Placebo Control Group) ผลการวิจัยพบว่า ทั้ง 3 กลุ่มมีการเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในด้านอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน และมีความกังวลใจลดลง จึงสรุปได้ว่า การเรียนอ่านในลักษณะการผ่อนคลายและการตั้งใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเพิ่มคะแนนในการทำแบบทดสอบการอ่าน และลดคะแนนความกังวลใจลงได้

เบธ แอล มอร์ริส (Beth L Morris, 1987: 92) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการสอนการอ่านเร็วโดยการสอนที่ผู้อ่านได้รับการควบคุม การสอนโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ขนาดเล็ก และการสอนทางการพิมพ์ ที่มีต่ออัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในหลุยส์เซียนา ภาคเหนือ ประกอบด้วยชาย 75 คน หญิง 71 คน กลุ่มตัวอย่างจะได้รับการอ่านเนื้อเรื่องที่เลือกสรรแล้วเหมือนกัน จำนวน 20 เรื่อง โดยผ่านทาง 1. การอ่านที่ได้รับการควบคุม 2. อ่านทางเครื่องคอมพิวเตอร์ขนาดเล็ก และ 3. อ่านทางการพิมพ์ ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนการอ่านโดยใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษมาตรฐานซึ่งไม่มีการสอนการอ่านเร็ว ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีวิธีทดลองการอ่านเร็ววิธีใดดีกว่ากัน กลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม อ่านได้เร็วกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่กลุ่มควบคุมเข้าใจการอ่านได้ดีกว่ากลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม ดูเหมือนจะเพิ่มอัตราเร็วในการอ่านสูงขึ้น ในขณะที่ความเข้าใจในการอ่านยังคงเดิม

ลาร์รี ยูจีน โกลเวอร์ (Larry Eugene Glover, 1988: 3720) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ผลของการฝึกการอ่านเร็วที่มีต่อความสามารถในการทำแบบทดสอบการอ่านมาตรฐานของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา" กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการอ่าน จำนวน 61 คน จาก 112 ห้อง แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 34 คน และกลุ่มควบคุม 27 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบการอ่านมาตรฐานเนลสัน-ดันนีย์ (Nelson-Denny Reading Test) ใช้ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง การทดสอบก่อนการทดลองมีทั้งจำกัดเวลาในการสอบ และไม่จำกัดเวลา ส่วนการทดสอบหลังการทดลองมีแบบจำกัดเวลาอย่างเดียว ผลการวิจัยพบว่า การฝึกการอ่านเร็วโดยใช้แบบฝึกหัดที่คล้ายคลึงกัน มีประสิทธิภาพในการช่วยปรับปรุงการทำแบบทดสอบการอ่านมาตรฐานของนักเรียน นอกจากนี้ยังพบว่าถ้าไม่จำกัดเวลาในการทำข้อสอบนักเรียนจะได้คะแนนมากขึ้น